VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2016. gada 30. jūnijā *

Dempings — Ķīnas izcelsmes kaļamā čuguna vītņotu cauruļu savienotājelementu imports — Galīgais antidempinga maksājums — Normālās vērtības aprēķinu konfidencialitāte — Savlaicīgi sniegta informācija — Termiņš lēmuma par uzņēmuma, kas darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statusu pieņemšanai — Tiesības uz aizstāvību — Vienlīdzīga attieksme — Atpakaļejoša spēka aizlieguma princips — Regulas (EK) Nr. 1225/2009 2. panta 7.–11. punkts, 3. panta 1.–3. punkts, 6. panta 7. punkts, 19. panta 1. un 5. punkts un 20. panta 2. un 4. punkts

Lieta T-424/13

Jinan Meide Casting Co. Ltd , *Jinan* (Ķīna), ko pārstāv *R. Antonini* un *E. Monard*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *S. Boelaert* un *B. Driessen*, pārstāvji, kuriem palīdz *S. Gubel*, advokāts, un *B. O'Connor*, *solicitor*,

atbildētāja,

ko atbalsta

Eiropas Komisija, ko pārstāv *J.-F. Brakeland* un *M. França*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību atcelt Padomes 2013. gada 13. maija Īstenošanas regulu (ES) Nr. 430/2013, ar ko nosaka galīgo antidempinga maksājumu un galīgi iekasē pagaidu maksājumu, kurš noteikts Ķīnas Tautas Republikas un Taizemes izcelsmes kaļamā čuguna vītņotu cauruļu savienotājelementu importam, un izbeidz procedūru attiecībā uz Indonēziju (OV L 129, 1. lpp.), ciktāl tā attiecas uz prasītāju.

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs D. Gracijs [*D. Gratsias*] (referents), tiesneši M. Kančeva [*M. Kancheva*] un K. Veters [*C. Wetter*],

sekretārs L. Gžegorčiks [*L. Grzegorczyk*], administrators,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2015. gada 22. oktobra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Padomes 2009. gada 30. novembra Regulā (EK) Nr. 1225/2009 par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV L 343, 51. lpp.; turpmāk tekstā – "Pamatregula"), ir definēti antidempinga izmeklēšanas procedūrām piemērojamie Eiropas Savienības tiesību noteikumi. No tās preambulas 3. apsvēruma izriet, ka, lai nodrošinātu Nolīgumā par 1994. gada Vispārējā nolīguma par tarifiem un tirdzniecību VI panta īstenošanu (GATT) (OV L 336, 103. lpp.; turpmāk tekstā – "Antidempinga nolīgums"), kas iekļauts Nolīguma par Pasaules Tirdzniecības organizācijas (PTO) izveidošanu (OV 1994 L 336, 3. lpp.) 1.A pielikumā, ietverto noteikumu pienācīgu un pārredzamu piemērošanu, ar šo regulu Antidempinga nolīguma noteikumi pēc iespējas tiek ieviesti Savienības tiesībās.

2 Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 12. decembra Regula (ES) Nr. 1168/2012, ar ko groza Regulu Nr. 1225/2009 (OV L 344, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "Grozījumu regula"), stājās spēkā 2012. gada 15. decembrī.

3 Prasītāja *Jinan Meide Casting Co. Ltd* ir Ķīnā reģistrēta sabiedrība, kas ražo kaļamā čuguna vītņotu cauruļu savienotājelementus gan iekšējam tirgum, gan eksportam.

Būtiski izmeklēšanas procedūras fakti, kas radušies pirms pagaidu regulas

4 Pamatojoties uz sūdzību, ko 2012. gada 3. janvārī iesniedza Eiropas Savienības Kaļamā čuguna cauruļu savienotājelementu ražošanas nozares aizsardzības komiteja, Eiropas Komisija 2012. gada 16. februārī publicēja Paziņojumu par antidempinga procedūras sākšanu attiecībā uz Ķīnas Tautas Republikas, Taizemes un Indonēzijas izcelsmes kaļamā čuguna vītņotu cauruļu savienotājelementu importu (OV C 44, 33. lpp.). No šī paziņojuma 3. punkta izriet, ka ražojums, ko saskaņā ar apgalvojumu pārdod par dempinga cenām, ir ražojums, kas iekļauts Padomes 1987. gada 23. jūlija Regulas (EEK) Nr. 2658/87 par tarifu un statistikas nomenklatūru un kopējo muitas tarifu (OV L 256, 1. lpp.) I pielikumā iekļautajā kombinētajā nomenklatūrā ar KN kodu ex 7307 19 10. Šī paziņojuma 5.1.1.1. punkta a) apakšpunktā Komisija precizē, ka šī ražojuma, iespējams, lielā Ķīnas ražotāju eksportētāju skaita dēļ tā ir izveidojusi ražotāju eksportētāju izlasi atbilstoši Pamatregulas 17. pantā paredzētajiem nosacījumiem.

5 2012. gada 3. aprīlī prasītāja iesniedza pieprasījumu, lai iegūtu sabiedrības, kas darbojas tirgus ekonomikas režīmā, statusu (turpmāk tekstā – "STE"), piemērojot Pamatregulas 2. panta 7. punkta b) apakšpunkta noteikumus. Komisijas dienestu vizīte prasītājas telpās, lai pārbaudītu šo pieprasījumu, tika noteikta laikā no 2012. gada 30. maija līdz 1. jūnijam. 2012. gada 9. jūlijā Komisija paziņoja prasītājai būtiskos faktus un apsvērumus, uz kuru pamata tā nolēma tai nepiešķirt STE. Ar 2012. gada 23. jūlija vēstuli prasītāja paziņoja Komisijai savus apsvērumus par šo lēmumu. Tomēr prasītājai, tāpat kā citiem izlasē iekļautajiem Ķīnas ražotājiem eksportētājiem, tika noteikta individuāla pieeja, piemērojot Pamatregulas 9. panta 5. punkta otrās daļas noteikumus.

Pagaidu regula un pagaidu informatīvais dokuments

6 2012. gada 14. novembrī Komisija pieņēma Regulu (ES) Nr. 1071/2012, ar ko nosaka pagaidu antidempinga maksājumu par Ķīnas Tautas Republikas un Taizemes izcelsmes kaļamā čuguna vītņotu cauruļu savienotājelementu importu (OV L 318, 10. lpp.; turpmāk tekstā – "pagaidu regula").

7 Šīs pagaidu regulas preambulas 14. apsvērumā Komisija precizē, ka, lai noteiktu normālo vērtību Ķīnas ražotājiem eksportētājiem, kas nav saņēmuši STE, tika veikta Indijas kā analogās valsts iesniegto datu (skat. turpinājumā 13. punktu) pārbaude šīs valsts ražotāja "Jainson Industries, Jalandhar, Pedjab, Inde" telpās.

8 Pagaidu regulas preambulas 15. apsvērumā Komisija norādīja, ka ar dempingu saistītā izmeklēšana aptvēra laikposmu no 2011. gada 1. janvāra līdz 31. decembrim un kaitējuma novērtēšanai būtisko tendenču pārbaude attiecās uz laikposmu no 2008. gada līdz izmeklēšanas perioda beigām.

9 Pagaidu regulas preambulas 16., 17. un 18. apsvērumā Komisija definē attiecīgo ražojumu, norādot, ka tas atbilst kaļamā čuguna vītņotu cauruļu savienotājelementiem, uz kuriem pašlaik attiecas KN kods ex 7307 19 10.

10 Saskaņā ar pagaidu regulas preambulas 19. apsvērumu tika konstatēts, ka attiecīgajam ražojumam un ražojumam, ko ražo un pārdod Ķīnas, Taizemes un Indonēzijas iekšējā tirgū un Indijas, kuru izraudzīja par analogo valsti, iekšējā tirgū, kā arī ražojumam, ko Savienības ražošanas nozare ražo un pārdod Savienībā, ir vienādas būtiskās fizikālās un tehniskās īpašības. Tādēļ šie ražojumi provizoriski ir uzskatāmi par līdzīgiem ražojumiem Pamatregulas 1. panta 4. punkta nozīmē.

11 Pagaidu regulas preambulas 30. apsvērumā ir norādīts, ka attiecībā uz Ķīnas eksportu divpadsmit ražotāji eksportētāji, kas izmeklēšanas laikposmā veidoja 51 % no visa Ķīnas eksporta uz Savienību, sadarbojās, iesniedzot pieprasīto informāciju. Šajā preambulas apsvērumā arī ir norādīts, ka, piemērojot Pamatregulas 17. panta 1. punktu, Komisija ir izveidojusi izlasi, kurā ir trīs no šiem divpadsmit ražotājiem eksportētājiem, kas pārstāv 88 % no minēto divpadsmit ražotāju eksportētāju eksporta apjoma. Prasītāja ir iekļauta šajā izlasē.

12 Pagaidu regulas preambulas 40. apsvērumā ir norādīts, ka divu mēnešu ilgā kavēšanās, Komisijai nosakot STE vienai no Ķīnas sabiedrībām, kura lūdza piešķirt šo statusu, proti, prasītājai, galvenokārt ir radusies tādēļ, ka nebija iespējams ātrāk īstenot pārbaudes vizītes šī statusa piešķiršanai, jo attiecīgie ražotāji nebija pieejami. Šajā apsvērumā arī ir norādīts, ka datums, kurā šis statuss tika noteikts, nekādi neietekmēja rezultātu.

13 Pagaidu regulas preambulas 49.–53. apsvērumā Komisija norādīja iemeslus, kuru dēļ tā provizoriski secināja, ka Indija ir piemērota analogās valsts eksportam no Ķīnas, piemērojot Pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktu.

14 Pagaidu regulas preambulas 54.–63. apsvērumā Komisija norādīja metodi, kas tika izmantota, lai noteiktu normālo vērtību attiecīgā ražojuma eksportam no Ķīnas.

15 Vispirms preambulas 54. apsvērumā tā norāda, ka, ņemot vērā, ka nevienam no izlasē iekļautajiem Ķīnas eksportētājiem nav piešķirts STE, to gadījumā normālā vērtība tika noteikta, piemērojot Pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktu, proti, par analogo valsti izmantojot Indiju.

16 Turpinājumā preambulas 55. apsvērumā Komisija norādīja, ka, pirmkārt, tā mēģināja noteikt, vai analogās valsts ražotāja veiktais līdzīga ražojuma pārdošanas kopējais apjoms ir reprezentatīvs, proti, vai šis apjoms ir vismaz 5 % no katra izlasē iekļautā Ķīnas ražotāja eksportētāja attiecīgā ražojuma pārdošanas eksportam uz Savienību kopējā apjoma. Turklāt Komisija šajā pašā apsvērumā norādīja, ka tā tas ir bijis divu šo ražotāju eksportētāju gadījumā. Turpretī, kā tiks norādīts turpmāk 130. punktā, pagaidu regulas pieņemšanas stadijā attiecībā uz prasītāju tā nonāca pie pretēja secinājuma.

17 No preambulas 56. un 57. apsvēruma izriet, ka, otrkārt, Komisija noteica dažādos līdzīgu ražojumu veidus, kas bija jāņem vērā, nosakot normālo vērtību. Lai to veiktu, Komisija noteica katru analogās valsts ražotāja pārdotā ražojuma veidu, kas bija identisks vai tieši salīdzināms ar dažādajiem attiecīgā ražojuma veidiem, kurus Ķīnas ražotāji eksportētāji pārdeva eksportam. Treškārt, šādi noteikusi tos

līdzīgo ražojumu veidus, kas bija jāņem vērā, Komisija, kā tas ir norādīts pagaidu regulas preambulas 57. apsvērumā, izvērtēja, vai katra šī līdzīgā ražojuma veida pārdošanas apjoms analogās valsts iekšējā tirgū ir pietiekami reprezentatīvs, proti, vai šis pārdošanas apjoms neatkarīgiem klientiem izmeklēšanas laikposmā bija vismaz 5 % no kopējā attiecīgā ražojuma veida, kuru katrs ražotājs eksportētājs eksportē uz Savienību, pārdošanas apjoma.

18 Ceturtkārt, kā tika norādīts pagaidu regulas preambulas 58.–62. apsvērumā, Komisija izvērtēja, vai šo līdzīgo ražojumu veidu, kas pārdoti reprezentatīvos daudzumos 17. punktā norādītajā izpratnē, pārdošanas apjomu var uzskatīt par sasniegtu parastā tirdzniecības apritē, nosakot šī rentablā pārdošanas apjoma īpatsvaru, proti, pārdošanas apjomu par neto pārdošanas cenu, kas vienāda ar vai lielāka par aprēķinātajām ražošanas izmaksām. Pamatojoties uz šo izvērtējumu, tā izvēlējās normālās vērtības aprēķināšanas metodi.

19 Tādējādi saskaņā ar preambulas 59. apsvērumu, ja šādi noteiktais līdzīga ražojuma veida rentablais pārdošanas apjoms pārsniedza 80 % no kopējā šī ražojuma veida pārdošanas apjoma un ja šī ražojuma veida vidējā svērtā pārdošanas cena bija vienāda ar ražošanas izmaksām vai lielāka par tām, šī ražojuma veida normālo vērtību noteica, pamatojoties uz tā faktisko cenu iekšējā tirgū, to aprēķinot kā visu šī ražojuma veida kopējā pārdošanas apjoma vidējo svērto cenu izmeklēšanas laikposmā. Turpretī saskaņā ar preambulas 60. apsvērumu, ja šis rentablais pārdošanas apjoms bija līdz 80 % no līdzīga ražojuma veida kopējā pārdošanas apjoma vai ja vidējā svērtā cena bija zemāka par ražošanas izmaksām, normālo vērtību noteica, balstoties uz faktisko cenu iekšējā tirgū, to aprēķinot, balstoties tikai uz šī ražojuma veida rentablo pārdošanas apjomu.

20 Visbeidzot saskaņā ar preambulas 61. apsvērumu līdzīgo ražojumu veidi, kas tika tirgoti ar zaudējumiem, netika uzskatīti par pārdotiem parastā tirdzniecības apritē. Preambulas 62. apsvērumā ir norādīts, ka šiem ražojumu veidiem, kā arī tiem ražojumiem, kuru pārdošanas apjomi nebija pietiekami reprezentatīvi 17. punktā minētajā izpratnē, tika izmantota saliktās vērtības metode Pamatregulas 2. panta 3. punkta un 7. punkta a) apakšpunkta izpratnē.

21 Attiecībā uz eksporta cenu noteikšanu no pagaidu regulas preambulas 64. apsvēruma izriet, ka šīs cenas tika noteiktas, piemērojot Pamatregulas 2. panta 8. punktu, proti, pamatojoties uz faktiski samaksātajām vai katram izlasē iekļautajam Ķīnas ražotājam eksportētājam maksājamajām eksporta cenām.

22 Saskaņā ar pagaidu regulas preambulas 65.–67. apsvērumu, piemērojot Pamatregulas 2. panta 10. punktu, normālā vērtība un eksporta cena tika salīdzināta, izmantojot ražotāja cenu un piemērojot korekcijas, lai ņemtu vērā atšķirīgās fizikālās īpašības, netiešos nodokļus, transporta, apdrošināšanas, apstrādes, iekraušanas un papildu izmaksas, iepakošanas izmaksas, kredīta, komisijas un bankas pakalpojumu izmaksas visos gadījumos, kuros tās tika atzītas par samērīgām, precīzām un pamatotām ar pārbaudītiem pierādījumiem.

23 Saskaņā ar pagaidu regulas preambulas 68. apsvērumu izlasē iekļautajām Ķīnas sabiedrībām dempinga starpība tika noteikta, balstoties uz salīdzinājumu starp analogajai valstij noteikto katra līdzīgā ražojuma veida vidējo svērto normālo vērtību un atbilstošo attiecīgā ražojuma veida vidējo svērto eksporta cenu saskaņā ar Pamatregulas 2. panta 11. punktu.

24 Saskaņā ar pagaidu regulas preambulas 69. apsvērumu prasītājas provizoriskā vidējā svērtā dempinga starpība, kas aprēķināta atbilstoši 23. punktā aprakstītajam pamatam, tika noteikta 39,3 % no *CIF* (cena, apdrošināšana un pārvadājumu izmaksas) cenas līdz Savienības robežai pirms attiecīgā ražojuma atmuitošanas.

25 Pagaidu regulas 1. panta 2. punktā pagaidu antidempinga maksājuma likme prasītājai tika noteikta 39,3 % apmērā.

26 Ar 2012. gada 15. novembra vēstuli Komisija prasītājai nosūtīja Pamatregulas 20. panta 1. punktā norādīto pagaidu informatīvo dokumentu. Papildus pagaidu regulai, kas ir ietverta šī dokumenta 1. pielikumā, tajā ir arī 2. pielikums attiecībā uz dempinga aprēķināšanā izmantoto metodoloģiju un 3. pielikums attiecībā uz cenu samazinājuma un zaudējumu aprēķināšanā izmantoto metodoloģiju.

27 Šī pagaidu informatīvā dokumenta 2. pielikumā Komisija vispirms sniedza vairākus vispārējus skaidrojumus par dempinga starpības aprēķināšanu. Turklāt Komisija sniedza zināmu skaitu precizējumu attiecībā uz konkrēta ražojuma veida izslēgšanu no prasītājas eksporta pārdošanas apjoma, kā arī dažādām korekcijām, kuras tā piemēroja, lai veiktu taisnīgu salīdzinājumu atbilstoši Pamatregulas 2. panta 10. punktam. Tāpat šajā 2. pielikumā Komisija iekļāva zināmu skaitu tabulu attiecībā uz detalizētu dempinga starpības aprēķinu katram ražojuma veidam, no kurām tā izņēma elementus, kas bija pamatoti ar analogās valsts ražotāja sniegtajiem datiem. Faktiski, kā Komisija precizē šajā pielikumā, izmeklēšanā sadarbojās tikai viens analogās valsts ražotājs, un tādējādi informācijā no analogās valsts nevarēja publiskot ražojuma pārbaudes numurus.

Informācijas apmaiņa starp prasītāju un Komisiju pēc pagaidu regulas

28 2012. gada 17. decembrī prasītāja iesniedza Komisijai savus apsvērumus par pagaidu informatīvo dokumentu. Šie apsvērumi attiecās uz pieciem punktiem, proti, STE noteikšanu, normālo vērtību, normālās vērtības korekciju saistībā ar pievienotās vērtības nodokli (PVN), nepieciešamību veikt korekciju attiecībā uz ražošanas procesu, kā arī eksporta cenām.

29 Konkrētāk, attiecībā uz otro punktu prasītāja norāda, ka Komisija ir kļūdaini izmantojusi salikto vērtību attiecībā uz visiem līdzīgu ražojumu veidiem, kas tika salīdzināti ar attiecīgā ražojuma veidiem, kurus tā eksportēja uz Savienību. Tādējādi, pirmkārt, kā uzskata prasītāja, Komisijai bija jāizmanto analogās valsts ražotāja iekšējās cenas, nevis saliktās vērtības metode, jo šīs pēdējās minētās metodes izmantošana esot pamatota tikai tad, ja nav iespējams izmantot iekšējās cenas, tomēr šajā gadījumā tas tā nav. Otrkārt, prasītāja uzskatīja, ka 5 % sliekšņa izmantošana, lai noteiktu līdzīga ražojuma pārdošanas apjoma reprezentativitāti, nav pamatota, ja, kā tas ir šajā lietā, tika salīdzinātas attiecīgā ražotāja iekšējās cenas Indijas tirgū un Ķīnas ražotāju eksporta cenas. Prasītāja uzskata, ka šāda sliekšņa izmantošana pārmērīgi sodītu tos ražotājus eksportētājus, kuriem ir ievērojami eksporta apmēri, kā tas ir prasītājas gadījumā, lai gan tiem jau tā esot grūtības panākt atbilstību šādam reprezentativitātes kritērijam. Turklāt šāds slieksnis neesot absolūts atbilstoši Pamatregulas 2. panta 2. punktam. Visu šo iemeslu dēļ prasītāja lūdza Komisiju pārrēķināt normālo vērtību atbilstoši šiem apsvērumiem. Turpinājumā prasītāja norādīja divas citas kritiskās piezīmes saistībā ar normālās vērtības noteikšanu, kas attiecās, pirmkārt, uz apgrozījuma izmantošanu, nosakot analogās valsts ražotāja ražošanas izmaksas un, otrkārt, vienotas vidējās peļņas normas izmantošanu visiem ražojumu veidiem. Turklāt prasītāja, norādījusi, ka tā "ir ņēmusi vērā to, ka analogās valsts ražotājs ir *Jainsons Industries*", sniedza komentārus par normālās vērtības korekciju un, konkrētāk, atklāja iemeslus, kuru dēļ tā lūdza veikt korekciju, ņemot vērā atšķirības ražošanas procesā un produktivitātē starp to un analogās valsts ražotāju.

30 Visbeidzot, attiecībā uz eksporta cenām prasītāja lūdza Komisiju, pirmkārt, aprēķināt dempinga starpību, balstoties uz visu tās attiecīgā ražojuma pārdošanas eksportam apjomu un, otrkārt, iesniegt tai papildu paskaidrojumus saistībā ar veiktajām korekcijām par pārdošanas eksportam apjomu, ņemot vērā fiziskās atšķirības.

31 2013. gada 6. februāra tiesas sēdē prasītāja būtībā atkārtoja visus savus apsvērumus saistībā ar pagaidu informatīvo dokumentu, kas bija ietverti tās 2012. gada 17. decembra vēstulē. Lai konkrētāk pamatotu savas korekcijas prasības saistībā ar ražošanas procesu un produktivitāti, prasītāja atsaucās uz informācijas elementiem saistībā ar analogās valsts ražotāju, proti, pirmkārt, izvilkumu no analogās

valsts ražotāja interneta mājas lapas, kurā tostarp bija ietverta informācija par darbaspēka apjomu, ražošanas apjomu gadā, kā arī šī ražotāja rīcībā esošo svarīgāko aprīkojumu, un, otrkārt, vēstuļu apmaiņu starp šo ražotāju un prasītāju laikā no 2013. gada 29. janvāra līdz 1. februārim.

32 2013. gada 15. martā Komisija nosūtīja prasītājai galīgo informācijas dokumentu. Šī dokumenta 1. pielikumā bija vispārīgās informācijas dokuments, kura priekšmets, piemērojot Pamatregulas 20. panta 2. punktu, bija atspoguļot būtiskos faktus un apsvērumus, uz kuru pamata Komisija plānoja ieteikt ieviest galīgos pasākumus. Šī galīgā informācijas dokumenta 2. un 3. pielikumā Komisija norādīja galvenos apsvērumus saistībā ar attiecīgi dempinga starpības aprēķināšanu un cenu samazinājuma un zaudējumu aprēķināšanu. Konkrētāk, 2. pielikumā Komisija norādīja, ka tā piekrīt prasītājas apsvērumam, ka normālā vērtība būtu jāaprēķina, pamatojoties uz vienīgā analogās valsts ražotāja, kas sadarbojās, iekšējo pārdošanas apjomu, pat ja šis pārdošanas apjoms nav veikts reprezentatīvajā daudzumā Pamatregulas 2. panta 2. punkta izpratnē. Tādējādi, lai noteiktu normālo vērtību, aprēķinot prasītājas galīgo dempinga starpību, tika izmantots analogās valsts ražotāja pārdošanas apjoms iekšējā tirgū parastā tirdzniecības apritē. Turklāt Komisija norādīja, ka tā arī piekrīt prasītājas iebildumam, ka dempinga starpība bija jānosaka, balstoties uz kopējo eksporta apjomu, nevis balstoties tikai uz attiecīgā ražojuma veidiem, kas atbilst līdzīgā ražojuma veidiem, kurus analogās valsts ražotājs pārdod iekšējā tirgū. Tā precizē, ka attiecīgā ražojuma veidiem, kuriem nav atbilstības, normālā vērtība tika koriģēta, pamatojoties uz fizisko īpašību atšķirību tirgus vērtību atbilstoši Pamatregulas 2. panta 10. punkta a) apakšpunktam.

33 Turpretī Komisija norāda, ka tā noraida prasītājas korekcijas prasības saistībā ar atšķirībām starp prasītāju un analogās valsts ražotāju ražošanas procesa jomā un produktivitātes jomā. Vispirms, attiecībā uz korekcijas prasību par ražošanas procesu, pat ja Komisija atzina, ka pastāv zināmas atšķirības ražošanas procesā starp abiem attiecīgajiem ražotājiem, tā apstiprina, ka tērauda lūžņu patēriņš par katru vienību ir gandrīz identisks. Attiecībā uz otru korekcijas prasību Komisija galvenokārt norāda, ka korekciju attaisnotu tikai atšķirības, kas ietekmē cenu un cenu salīdzināšanu starp analogās valsts ražotāju un eksportētāju no valsts, kurā nav tirgus ekonomikas, un ka tikai vispusīga analīze varētu atklāt visas atšķirības starp cenu faktoriem un pierādīt, ka ir tikusi ietekmēta cena un to salīdzināmība, kas tādējādi attaisnotu korekcijas veikšanu.

34 Komisija arī galīgā informācijas dokumenta 2. pielikumā iesniedza virkni tabulu par detalizētu dempinga starpības aprēķinu katram ražojuma veidam, kas bija analogas tabulu virknei, kura bija iekļauta pagaidu informācijas dokumenta 2. pielikumā, kas tika minēts 27. punktā. Tādējādi Komisija galīgajā informācijas dokumentā tāpat kā pagaidu informācijas dokumentā pilnībā aizklāja elementus, kas ir balstīti uz analogās valsts ražotāja sniegtajiem datiem.

Informācijas apmaiņa starp prasītāju un Komisiju pēc galīgā informācijas dokumenta

35 2013. gada 18. martā analogās valsts ražotājs nosūtīja Komisijai vēstuli, kurā tas norādīja, ka "[pēc prasītājas lūguma] nepārprotami atļauj Komisijai publiskot tā atbildes uz anketu konfidenciālo versiju, kā arī dokumentus, kas tika sagatavoti pēc pārbaudes vizītes tā telpās". Turklāt šajā pašā vēstulē šis ražotājs norādīja, ka viņš tajā pašā dienā šos dokumentus ir nosūtījis prasītājai.

36 Ar 2013. gada 18. marta elektroniskā pasta vēstuli prasītāja, pamatojoties uz iepriekš minēto analogās valsts ražotāja vēstuli, lūdza Komisiju tai izpaust šī ražotāja atbildes uz antidempinga anketu konfidenciālo versiju, kā arī dokumentus, kas tika sagatavoti pēc pārbaudes vizītes tā telpās. Turklāt, "ņemot vērā analogās valsts ražotāja atļauju publiskot tā atbildes uz anketu konfidenciālo versiju", prasītāja šajā pašā elektroniskā pasta vēstulē lūdza Komisiju tai izpaust visus normālās vērtības aprēķinus. Visbeidzot, tā lūdza sniegt specifisku informāciju saistībā ar, pirmkārt, veidu, kādā tika noteikta normālā vērtība attiecīgā ražojuma veidiem bez atbilstības, otrkārt, veidu, kādā Komisija

noteica atšķirību starp tumšas virsas savienotājelementiem un galvanizētas virsmas savienotājelementiem, un, treškārt, pamatojumu Komisijas secinājumam, saskaņā ar kuru analogās valsts ražotāja un patērētājas šī paša materiāla patēriņš esot gandrīz identisks.

37 2013. gada 19. martā nosūtītajā otrajā elektroniskajā vēstulē prasītāja savu prasību atkārtoja. Konkrētāk, uz atteikuma pamatu tā atbildēja, ka saskaņā ar analogās valsts ražotāja sniegto informāciju Komisija šim ražotājam esot norādījusi, ka konfidencialitāti nevarot selektīvi atcelt attiecībā uz atsevišķām konkrētām ieinteresētajām pusēm. Šajā ziņā tā norāda, pirmkārt, ka dempinga starpības aprēķins un, attiecīgi, ar normālo vērtību saistītie dati bija specifiski attiecīgajam uzņēmumam un, otrkārt, ka Pamatregulā neesot izslēgts, ka personas, kas sniegusi konfidenciālu informāciju, īpašā atļauja varētu būt ierobežota tikai ar vienu ieinteresēto pusi. Turklāt, norādot, ka tiek apdraudētas tās tiesības uz aizstāvību, tā pieprasīja, lai aplūkotās domstarpības izšķirtu uzklausīšanas amatpersona, kuras loma ir regulēta Eiropas Komisijas priekšsēdētāja 2012. gada 29. februāra Lēmumā 2012/199/ES par uzklausīšanas amatpersonas amatu un pilnvarām noteiktās tirdzniecības procedūrās (OV L 107, 5. lpp.).

38 Atbildot uz to, Komisijas Antidempinga izmeklēšanas nodaļas vadītājs savā 2013. gada 21. marta elektroniskā pasta vēstulē noraidīja prasītājas lūgumu, pamatojot savu atteikumu šādi: "Ar normālo vērtību saistītā informācija tika izmantota attiecībā uz trim izlasē iekļautajiem ražotājiem eksportētājiem, ne tikai attiecībā uz *Jinan Meide*. Tādējādi dokumentu publiskošana *Jinan Meide* nozīmētu tikai to, ka tiktu selektīvi publiskota konfidenciāla informācija tikai vienai ieinteresētajai pusei, savukārt pārējām ieinteresētajām pusēm, uz kurām attiecas šī pati informācija, nebūtu šādas privileģētas pieejas konfidenciālai informācijai". Vēlāk, tajā pašā dienā nosūtītā elektroniskā pasta vēstulē uzklausīšanas amatpersona norādīja, ka tā piekrīt iepriekš minētajā elektroniskā pasta vēstulē paustajai nostājai, un uzsvēra, ka nediskriminējoša attieksme pret pusēm ir būtisks elements.

39 2013. gada 25. martā prasītāja iesniedza savus apsvērumus par galīgo informācijas dokumentu. Prasītāja atgriezās pie domstarpībām, kas tai radās ar Komisiju, apmainoties ar 36.–38. punktā minētajām elektroniskā pasta vēstulēm, un atkārtoja savu lūgumu publiskot analogās valsts ražotāja sniegtās atbildes uz antidempinga anketu un dokumentu, kas tika sagatavoti pēc pārbaudes vizītes tā telpās, konfidenciālo versiju, kā arī savu lūgumu pilnībā atklāt normālās vērtības aprēķinus. Turklāt prasītāja aplūko zināmu skaitu specifisku jautājumu saistībā ar normālās vērtības noteikšanu, daži no tiem jau tika norādīti tās apsvērumos par pagaidu informācijas dokumentu. Šoreiz prasītāja pamatojas uz tiem analogās valsts ražotāja datiem, kurus tas starplaikā bija paziņojis, kā tas norādīja savā 2013. gada 18. marta elektroniskā pasta vēstulē (skat. 35. punktu).

40 Konkrētāk, prasītāja atkārto savu 2013. gada 18. marta elektroniskā pasta vēstulē iekļauto konkrēto lūgumu (skat. 36. punktu) attiecībā uz attiecīgā ražojuma veidu, kuriem nav atbilsmes, normālās vērtības aprēķināšanas metodes publiskošanu. Tā uzskata, ka Komisijas sniegtie precizējumi galīgajā informācijas dokumentā attiecībā uz faktu, ka šo ražojumu normālā vērtība tika koriģēta atkarībā no fizisko īpašību atšķirību tirgus vērtības, nav pietiekami. Tā turklāt norāda, ka tā pati ražo 1645 attiecīgā ražojuma veidus, savukārt analogās valsts ražotājs ražo tikai 287 līdzīgā ražojuma veidus, tādējādi pastāv 83 % attiecīgā ražojuma veidu bez atbilsmes. Turklāt no 11 130 tonnām, kuras tā eksportēja uz Savienību izmeklēšanas laikā, tikai 5738 tonnas attiecās uz ražojumu veidiem ar atbilsmi. Šādos apstākļos lūgtajai publiskošanai bija ārkārtīgi būtiska nozīme saistībā ar tās tiesībām uz aizstāvību.

41 Turklāt prasītāja piedāvāja korekcijas saistībā ar, pirmkārt, ražošanas izmaksu noteikšanu, pamatojoties uz apgrozījumu, un, otrkārt, normālās vērtības korekciju aprēķināšanu saistībā ar pārvadājuma un iepakojuma izmaksām. Prasītāja arī atkārto un precizē savas korekcijas prasības saistībā ar ražošanas procesu un produktivitāti, kuras tā bija iesniegusi savos apsvērumos par pagaidu informācijas dokumentu, kā arī kritiskās piezīmes par korekciju attiecībā uz neatmaksājamo PVN, kas arī jau tika izteiktas, sniedzot iepriekš minētos apsvērumus. Turklāt tā iesniedza jaunu korekcijas prasību saistībā ar pārdoto apjomu.

42 2013. gada 26. marta uzklausīšanā, kuru tai nodrošināja Komisijas dienesti, prasītāja atgādina prasības un iebildumus, kurus tā izteica, iesniedzot apsvērumus par galīgo informācijas pieteikumu. Pēc šīs uzklausīšanas 2013. gada 27. marta elektroniskā pasta vēstulē prasītāja norādīja, ka 2013. gada 26. marta uzklausīšanā Komisija pauda viedokli, ka metodoloģija, kas tika piemērota, veicot šo aprēķinu, tika balstīta uz vidējo normālo vērtību, kas bija noteikta atbilstīgajiem ražojuma veidiem un kas tika koriģēta, nosakot [fizisko īpašību atšķirību] tirgus vērtību, balstoties uz Savienības eksporta cenu, kuru prasītāja noteica attiecīgā ražojuma veidiem bez atbilstības. Šajā ziņā prasītāja norāda, ka tā uzskata, ka šīs metodoloģijas pamatā ir nesaprātīga un nepārbaudāma prezumpcija, saskaņā ar kuru fizisko īpašību atšķirību tirgus vērtība atspoguļojoties eksporta cenās, un tā piedāvāja alternatīvu metodi, ierobežojot ražojuma veidu bez atbilsmes skaitu, samazinot ražojuma pārbaudes numurus, kas ļāva tos identificēt.

Apstrīdētā regula

43 2013. gada 13. maijā Eiropas Savienības Padome pieņēma Īstenošanas regulu (ES) Nr. 430/2013, ar ko nosaka galīgo antidempinga maksājumu un galīgi iekasē pagaidu maksājumu, kurš noteikts Ķīnas Tautas Republikas un Taizemes izcelsmes kaļamā čuguna vītņotu cauruļu savienotājelementu importam, un izbeidz procedūru attiecībā uz Indonēziju (OV L 129, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētā regula").

44 Apstrīdētās regulas preambulas 15. apsvērumā Padome norāda, ka, tā kā nav nekādu apsvērumu saistībā ar STE, tiek apstiprināti pagaidu regulas preambulas 32.–46. apsvērumā norādītie provizoriskie secinājumi.

45 Apstrīdētās regulas preambulas 17. apsvērumā Padome norāda, ka tā ir pieņēmusi Ķīnas ražotāja eksportētāja argumentu, saskaņā ar kuru, pat ja pārdošanas apjoms nav reprezentatīvs, normālā vērtība tomēr būtu jāaprēķina, pamatojoties uz analogās valsts ražotāja iekšējo pārdošanas apjomu. Tā norāda, ka tādējādi normālās vērtības noteikšanai tika izmantots šis pārdošanas apjoms, kas tika panākts parastā tirdzniecības apritē.

46 Apstrīdētās regulas preambulas 18. apsvērumā Padome norāda, ka tā arī piekrīt šī paša Ķīnas ražotāja eksportētāja argumentam, saskaņā ar kuru dempinga starpība būtu jānosaka, pamatojoties uz visiem pārdošanas eksportam apjomiem, ne tikai uz tiem, kuri ir saistīti ar attiecīgā ražojuma veidiem, kas atbilst tiem ražojuma veidiem, kuri ir tieši salīdzināmi un kurus analogās valsts ražotājs pārdod savā iekšējā tirgū.

47 Apstrīdētās regulas preambulas 19. apsvērumā Padome norāda, ka, tā kā nav nekādu citu komentāru saistībā ar normālo vērtību, eksporta cenām un taisnīgu salīdzinājumu, tika apstiprināti pagaidu regulas preambulas 54., 59.–61. un 64.–67. apsvērumā norādītie konstatējumi.

48 No apstrīdētās regulas preambulas 20. apsvēruma izriet, ka katra līdzīgā ražojuma veida vidējā svērtā normālā vērtība, kas tika noteikta analogajai valstij atbilstoši šīs regulas preambulas 17.–19. apsvērumā norādītajai metodei, tika salīdzināta ar atbilstošā attiecīgā ražojuma veida vidējo svērto eksporta cenu.

49 Saskaņā ar apstrīdētās regulas preambulas 21. apsvērumā iekļauto tabulu galīgā dempinga starpība prasītājai tika noteikta 40,8 % apmērā.

50 Apstrīdētās regulas 1. panta 1. punktā ir noteikts:

"Ar šo tiek noteikts galīgais antidempinga maksājums par Ķīnas Tautas Republikas (ĶTR) un Taizemes izcelsmes tādu kaļamā čuguna vītņotu cauruļu savienotājelementu (izņemot kompresijas savienotājelementu galveno sastāvdaļu, kurām izmanto ISO DIN 13 metriskās vītnes, un kaļamas dzelzs vītņotu cirkulāro savienojumu kārbu bez vāka) importu, kurus patlaban klasificē ar KN kodu ex 7307 19 10 (*TARIC* kods 7307191010)."

51 Apstrīdētās regulas 1. panta 2. punktā attiecībā uz prasītāju ir paredzēts, ka galīgā antidempinga maksājuma likme, kas piemērojama brīvas robežpiegādes neto cenai uz Savienības robežas pirms atmuitošanas, tiek noteikta 40,8 % apmērā.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

52 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2013. gada 7. augustā, prasītāja cēla šo prasību.

53 Ar 2013. gada 26. septembrī Vispārējās tiesas kancelejā iesniegto dokumentu Komisija lūdza atļauju iestāties lietā Padomes (atbildētājas) prasījumu atbalstam. Prasītāja un Padome par šo pieteikumu apsvērumus neiesniedza. Ar 2013. gada 19. novembra rīkojumu Vispārējās tiesas astotās palātas priekšsēdētājs atļāva Komisijai iestāties lietā. Komisija iesniedza savu iestāšanās rakstu, un citi lietas dalībnieki iesniedza savus apsvērumus par šo rakstu noteiktajos termiņos.

54 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto regulu tiktāl, ciktāl tā ir piemērojama prasītājai;

— piespriest Padomei un Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

55 Padomes prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

56 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

57 Savas prasības pamatojumam prasītāja izvirza piecus pamatus. Pirmais pamats attiecas uz to, ka Savienības iestādes esot pārkāpušas tās tiesības uz aizstāvību, kā arī Pamatregulas 6. panta 7. punktu un 20. panta 2. un 4. punktu, ciktāl šīs iestādes ir atteikušās tai izpaust informāciju, kurai ir nozīme, nosakot normālo vērtību. Otrais pamats galvenokārt attiecas uz Pamatregulas 2. panta 10. punkta un Antidempinga nolīguma 2.4. panta pārkāpumu, ciktāl iestādes ir noraidījušas prasītājas iesniegtos pieteikumus par normālās vērtības korekciju, un, pakārtoti, uz pamatojuma neesamību. Trešais pamats attiecas uz Pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunkta, 2. panta 10. punkta *ab initio* un a) apakšpunkta, un 2. panta 11. punkta, to lasot kopā ar 2. panta 7. punkta a) apakšpunktu un 8. un 9. punktu, un 9. panta 5. punkta pārkāpumu, kā arī nediskriminācijas principa pārkāpumu, ciktāl

ražojumu bez atbilstības normālās vērtības noteikšanai iestādes ir piemērojušas kļūdainu metodoloģiju. Ceturtais pamats attiecas uz Pamatregulas 2. panta 7. punkta pārkāpumu, ciktāl Komisija secinājumus saistībā ar STE paziņoja tikai 2012. gada 9. jūlijā. Piektais pamats ir par Pamatregulas 3. panta 1., 2. un 3. punkta pārkāpumu, ciktāl Savienības ražošanas nozarei nodarītā kaitējuma noteikšana esot balstīta uz neprecīziem datiem attiecībā uz importa no Ķīnas, kas ir dempinga priekšmets, apmēru.

58 Vispārējā tiesa uzskata par lietderīgu vispirms izvērtēt ceturto pamatu un pēc tam – pirmo pamatu.

Par ceturto pamatu

59 Prasītāja būtībā norāda, ka secinājumi par STE tika paziņoti piecus mēnešus pēc izmeklēšanas uzsākšanas datuma, kas ir uzskatāms par Pamatregulas 2. panta 7. punktā paredzētā trīs mēnešu termiņa pārkāpumu. Šo interpretāciju apstiprinot Tiesas judikatūra. Turklāt prasītāja norāda, ka, ja lēmums par STE būtu ticis pieņemts ātrāk, tai būtu bijusi iespēja labāk īstenot savas tiesības uz aizstāvību. Turklāt iestāžu apgalvojumā, ka aizkavēšanās, pieņemot lēmumu par STE, esot radusies, jo Ķīnas ražotāji eksportētāji neesot bijuši pieejami pārbaudes vizīšu veikšanai, esot pieļauta kļūda faktos un tam neesot juridiskas intereses. Visbeidzot, prasītāja norāda, ka, tā kā Pamatregulas 2. panta 7. punkts esot pārkāpts 2012. gada 16. maijā, uz to neattiecoties Grozījumu regulas 2. pants, kurā ir paredzēta šīs regulas piemērošana jaunām un jau notiekošām izmeklēšanām no 2012. gada 15. decembra, turklāt šis pants katrā ziņā esot prettiesisks.

60 Padome un Komisija uzskata, ka šī argumentācija ir jānoraida.

61 Vispirms ir jānorāda, ka Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta otrajā daļā, redakcijā pirms 2. punktā norādītās Grozījumu regulas stāšanās spēkā 2012. gada 15. decembrī, bija norādīts, ka jautājums, vai ražotājs atbilst norādītajiem kritērijiem STE iegūšanai, ir jāizskata trīs mēnešu laikā pēc izmeklēšanas uzsākšanas. Stājoties spēkā Grozījumu regulas 1. panta 1. punkta a) apakšpunktam, šajā Pamatregulas noteikumā šobrīd ir paredzēts, ka lēmums par STE parasti ir jāpieņem septiņu mēnešu laikā, tomēr katrā ziņā ne vēlāk kā astoņus mēnešus pēc izmeklēšanas uzsākšanas. Turklāt Grozījumu regulas 2. pantā ir noteikts, ka no 2012. gada 15. decembra šī regula attiecas uz visām jaunām un visām jau notiekošām izmeklēšanām.

62 Turklāt, kā tika atgādināts 5. punktā, šajā gadījumā Komisija prasītājai ar 2012. gada 9. jūlija vēstuli paziņoja būtiskos faktus un apsvērumus, uz kuru pamata tā nolēma prasītājai nepiešķirt STE. Kā izriet no šīs vēstules, kas ir pievienota lietas materiāliem, veicot procesa organizatorisko pasākumu, Komisija šajā ziņā atsaucas uz "būtiskiem faktiem un apsvērumiem, uz kuru pamata [tā] ir nodomājusi ierosināt nepiešķirt [prasītājai] STE". Tomēr, kā lietas dalībnieki apstiprināja tiesas sēdē, šo formulējumu izskaidro tas, ka saskaņā ar judikatūru Komisijai izmeklēšanas gaitā ir tiesības pārskatīt savu lēmumu par STE (spriedums, 2009. gada 1. oktobris, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware* /Padome, C-141/08 P, Krājums, EU:C:2009:598, 110.–113. punkts). Tādējādi, neraugoties uz šo formulējumu, faktiski ar šo 2012. gada 9. jūlija vēstuli Komisija, piemērojot Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta otro daļu, izskatīja jautājumu, vai prasītāja atbilst kritērijiem STE saņemšanai.

63 Pirmkārt, tādējādi ir jāizvērtē, kura Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta otrās daļas redakcija ir piemērojama šim lēmumam, lai noteiktu, vai Komisijas 2012. gada 9. jūlija lēmums tika pieņemts pēc šajā tiesību normā paredzētā termiņa beigām. Šajā ziņā iestādes būtībā norāda, ka Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta otrajā daļā paredzētā termiņa grozījums, kas tika ieviests ar Grozījumu regulu, esot piemērojams 2012. gada 9. jūlija lēmumam par STE, pamatojoties uz to, ka šajā lietā veiktā izmeklēšana 2012. gada 15. decembrī vēl notika un ka Grozījumu regulas 2. pantā ir paredzēts iepriekš minēto grozījumu piemērot šādām izmeklēšanām. Šāda interpretācija ir jānoraida.

64 Jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru jauna tiesību norma ir piemērojama, sākot no tā tiesību akta stāšanās spēkā, ar ko tā ir ieviesta, un ka, lai gan tā nav piemērojama tiesiskajām situācijām, kuras ir radušās un galīgi nostabilizējušās agrāka likuma spēkā esamības laikā, tā ir piemērojama to sekām nākotnē, kā arī jaunām tiesiskām situācijām. Ievērojot tiesību aktu atpakaļejoša spēka aizlieguma principu, citādi var būt tikai tad, ja jaunajai tiesību normai ir pievienoti īpaši noteikumi, kas īpaši paredz tā piemērošanas laikā nosacījumus. Konkrētāk, procesuālās tiesību normas parasti ir piemērojamas dienā, kad tās stājas spēkā, atšķirībā no materiālajām tiesību normām, kas parasti tiek interpretētas kā tādas, kas uz situācijām, kuras ir nostabilizējušās pirms to stāšanās spēkā, attiecas tikai tiktāl, ciktāl no to noteikumiem, mērķa vai struktūras skaidri izriet, ka tām ir piešķirama šāda iedarbība (skat. spriedumu, 2015. gada 26. marts, Komisija/*Moravia Gas Storage*, C-596/13 P, Krājums, EU:C:2015:203, 32. un 33. punkts un tajos minētā judikatūra).

65 Tāpat Tiesa arī ir atzinusi, ka tiesību normai, kas ir kāda tiesību akta juridiskais pamats un ar ko Savienības iestādei tiek piešķirtas tiesības pieņemt attiecīgo tiesību aktu, ir jābūt spēkā tā pieņemšanas dienā (skat. spriedumu, Komisija/*Moravia Gas Storage*, minēts 64. punktā, EU:C:2015:203, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).

66 Šajā gadījumā Grozījumu regulas 2. pantā ir paredzēts, ka šī regula ir piemērojama notiekošiem procesiem, sākot no 2012. gada 15. decembra, proti, sākot no tās spēkā stāšanās datuma. Turklāt no 64. punktā atgādinātās judikatūras izriet, ka Grozījumu regulas 1. panta 1. punkta a) apakšpunktā noteiktais lēmuma pieņemšanas par STE termiņa grozījums būtu spēkā pat tad, ja nebūtu šo 2. panta noteikumu, jo runa ir par procesuālas normas grozījumiem. Tādējādi tas, ka Grozījumu regula ir piemērojama visām jaunām vai jau notiekošām izmeklēšanām, sākot no tās spēkā stāšanās datuma, šajā pantā bija jāprecizē tādēļ, ka papildus iepriekš minētā termiņa grozījumiem Grozījumu regulā bija ietverti arī noteikumi, ar kuriem tiek grozītas materiālo tiesību normas attiecībā uz lēmumu par STE [1. panta 1. punkta b) apakšpunkts un 1. panta 2. punkts]. Saskaņā ar 64. punktā atgādināto judikatūru šādas materiālo tiesību normas parasti nevarēja tikt piemērotas situācijām, kas radās pirms to stāšanās spēkā, ja vien šāda piemērošana nav tieši paredzēta vai vismaz neizriet no minēto noteikumu mērķa vai struktūras.

67 Tādējādi iepriekš minētais lēmuma par STE pieņemšanas termiņa grozījums principā notiekošajā antidempinga izmeklēšanā bija piemērojams visiem Komisijas lēmumiem, ar kuriem tika izskatīts jautājums par to, vai uzņēmums atbilst kritērijiem STE iegūšanai Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta otrās daļas izpratnē, un kuri tika pieņemti 2012. gada 15. decembrī vai pēc tam.

68 Turpretī, pretēji iestāžu norādītajam, Grozījumu regulas 2. pantam nevar tikt piešķirts tāds spēks, lai ar to Grozījumu regulas 1. panta 1. punkta a) punkts kļūtu piemērojams lēmumam par STE piešķiršanu, kas ir pieņemts pirms šīs regulas stāšanās spēkā. Tādējādi šai tiesību normai tiktu piešķirts atpakaļejošs spēks, kas neizriet no šī Grozījumu regulas 2. panta formulējuma. Turklāt no 64. punktā atgādinātās judikatūras izriet, ka, lai gan jaunas tiesību normas, it īpaši procesuālo tiesību normas, var attiekties uz tiesiskajām situācijām, kuras ir radušās un galīgi nostabilizējušās agrāka likuma spēkā esamības laikā, šo jauno tiesību normu piemērošanā tomēr ir jāievēro atpakaļejoša spēka aizlieguma princips. Kā izriet no 65. punktā atgādinātās judikatūras, šī atpakaļejoša spēka aizlieguma principa ievērošanas rezultātā Savienības tiesību akta likumība principā ir jāizvērtē, ņemot vērā tiesību normu, kas veido šī tiesību akta juridisko pamatu un kas bija spēkā tā pieņemšanas dienā.

69 Šajā gadījumā dienā, kad tika pieņemts Komisijas lēmums nepiešķirt prasītājai STE, proti, 2012. gada 9. jūlijā, Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta otrajā daļā, kas ir šī lēmuma juridiskais pamats, bija paredzēts, ka Komisijas rīcībā ir trīs mēneši šāda lēmuma pieņemšanai, skaitot no izmeklēšanas uzsākšanas. Tādējādi, pretēji iestāžu norādītajam, iepriekš minētā lēmuma likumība ir jāizvērtē, ņemot vērā šo pēdējo termiņu, nevis termiņu, kas ir piemērojams, skaitot no Grozījumu direktīvas stāšanās spēkā 2012. gada 15. decembrī.

70 Otrkārt, pretēji iestāžu viedoklim, Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta otrajā daļā noteiktajam termiņam nav tikai indikatīvs raksturs, jo saskaņā ar sprieduma *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware*/Padome, minēts 62. punktā (EU:C:2009:598), 110.–113. punktu Komisija jebkurā izmeklēšanas procedūras brīdī var grozīt savu sākotnējo lēmumu. Šajos punktos Tiesa nav lēmusi par iespēju Komisijai neievērot iepriekš norādīto termiņu, jo šāda iespēja turklāt netika aplūkota strīdā, kurā Tiesa pieņēma šo spriedumu. Tādējādi šajos punktos Tiesa tikai norāda, ka Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta otrā daļa nevar tikt interpretēta tādējādi, ka ar to Komisijai tiktu noteikts pienākums ieteikt Padomei galīgos pasākumus, kuros tiktu turpināta kļūda, kas tika pieļauta sākotnējā Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta pirmajā daļā minēto materiāltiesisko kritēriju izvērtējumā, kaitējot uzņēmumam. Tādējādi Tiesa no tā secina, ka gadījumā, ja Komisija pamanītu, ka tās sākotnējā izvērtējumā tika pieļauta šāda kļūda, tai būtu jāizdara attiecīgi secinājumi, ievērojot procesuālās garantijas (spriedums *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware*/Padome, minēts 62. punktā, EU:C:2009:598, 111. un 112. punkts). Tādējādi tikai apstāklis, ka Komisijai saskaņā ar šo judikatūru bija iespēja vai pat pienākums pārskatīt sākotnējo lēmumu par STE piešķiršanu, kurā bija pieļauta kļūda vērtējumā, neietekmē tās pienākumu ievērot Pamatregulā noteikto termiņu šāda sākotnējā lēmuma pieņemšanai.

71 Tādējādi Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta otrās daļas formulējumā nav iekļauta neviena norāde, kas ļautu tajā paredzētajam termiņam piešķirt tikai indikatīvu raksturu. Turklāt atsevišķās šīs tiesību normas valodu versijās, piemēram, angļu un franču valodā, kurā attiecīgi ir izmantoti darbības vārdi "shall" un "doit", ir skaidra atsauce uz Komisijas pienākumu lemt, ievērojot šo termiņu. Turklāt, kā norāda prasītāja, iepriekš minētā termiņa saistošais raksturs ir skaidri apstiprināts 2012. gada 2. februāra sprieduma *Brosmann Footwear (HK)* u.c./Padome (C-249/10 P, Krājums, EU:C:2012:53) 36.–39. punktā un 2012. gada 15. novembra sprieduma *Zhejiang Aokang Shoes*/Padome (C-247/10 P, EU:C:2012:710) 29.–32. punktā.

72 Tādējādi Komisijai ir nevis tiesības, bet gan pienākums ievērot Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta otrajā daļā noteikto trīs mēnešu termiņu lēmuma pieņemšanai par STE.

73 Treškārt, ar pārbaudes vizīšu organizēšanu saistītie apstākļi, uz kuriem norāda Padome un Komisija, lai attaisnotu kavēšanos lēmuma par STE attiecībā uz prasītāju pieņemšanā, neļauj Komisijai atkāpties no šāda pienākuma.

74 Pirmkārt, iespēja atkāpties no pienākuma lemt par STE trīs mēnešu termiņā nebija paredzēta Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta otrajā daļā tās redakcijā, kas bija spēkā 2012. gada 9. jūlija lēmuma pieņemšanas dienā.

75 Otrkārt, ir jānorāda, ka šajā gadījumā, kā izriet no pagaidu regulas preambulas 40. apsvēruma (skat. 12. punktu), ko apstiprina apstrīdētās regulas preambulas 15. apsvērums, iestādes pieļauto kavēšanos, pieņemot lēmumu par STE attiecībā uz prasītāju, pamato ar to, ka Komisija nevarēja ātrāk veikt pārbaudes vizītes Ķīnas eksportētāju telpās, jo tie nebija pieejami. Savā iebildumu rakstā Padome precizē šo pamatojumu, norādot, ka izlasē iekļautie Ķīnas ražotāji eksportētāji norādīja, ka viņi ir pieejami tikai vienā no trim iespējamajiem Komisijas piedāvātajiem laikposmiem, proti, laikposmā no 2012. gada 9. līdz 11. maijam. Padome uzskata, ka Komisijai fiziski nebija iespējams šajā laikposmā vienlaicīgi veikt pārbaudes vizītes pie trīs attiecīgajiem ražotājiem eksportētājiem. Šī iemesla dēļ šīs vizītes bija jāpārplāno, tādējādi Komisijai nebija iespējams pieņemt lēmumu par STE noteiktajā termiņā.

76 Tomēr iestādes neapgalvo, ka šo apstākļu dēļ Komisijai absolūti nebija iespējams pieņemt lēmumu par STE noteiktajā termiņā, nedz arī to, ka šī lēmuma novēlota pieņemšana būtu uzskatāma par nepārvaramas varas gadījumu, proti, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, ka aplūkotais termiņš nav ticis ievērots no iestādēm neatkarīgu, neparastu un neparedzamu apstākļu dēļ, kuru sekas nav bijis iespējams novērst, neraugoties uz izrādīto pienācīgo rūpību (šajā ziņā skat. spriedumus, 1988. gada 8. marts, *McNicholl* u.c., 296/86, Krājums, EU:C:1988:125, 11. punkts, un 2010. gada 4. marts,

Komisija/Itālija, C-297/08, Krājums, EU:C:2010:115, 85. punkts). Katrā ziņā, pat ja tiktu uzskatīts, ka iestādes, atsaucoties uz 75. punktā norādītajiem apstākļiem, ir vēlējušās atsaukties uz nepārvaramas varas jēdzienu, ir jānorāda, ka šajā gadījumā acīmredzami nav izpildīti iepriekš minētajā judikatūrā noteiktie kritēriji šī jēdziena piemērošanai. Šajā ziņā no lietas materiālu dokumentiem izriet, ka ar 2012. gada 4. aprīļa elektroniskā pasta vēstuli Komisija izlasē iekļautajiem ražotājiem eksportētājiem piedāvāja trīs laikposmus pārbaudes vizīšu veikšanai to telpās, attiecīgi, 2012. gada 2.–4. maijā, 2012. gada 7.–9. maijā un 2012. gada 9.–11. maijā. Turklāt ir jānorāda, ka visi šie trīs laikposmi bija salīdzinoši tuvi datumam, kurā beidzās termiņš lēmuma par STE pieņemšanai, proti, vēlākais, 2012. gada 17. maijā. Tādējādi iestādes nepierāda un pat nenorāda uz to, ka Komisija būtu izrādījusi pienācīgu rūpību, lai piedāvātu pārbaudes vizīšu laikposmus tā, lai tai būtu pietiekamas manevrēšanas spējas, lai pieņemtu lēmumu par STE pirms iepriekš minētā termiņa iestāšanās. Turklāt tas, ka izlasē iekļautie trīs ražotāji eksportētāji bija pieejami tikai vienā no trīs Komisijas piedāvātajiem laikposmiem, šajā gadījumā acīmredzami nav uzskatāms par neparastu un neparedzamu apstākli.

77 Jākonstatē, kā tika norādīts 62. punktā, ka lēmums par STE attiecībā uz prasītāju tika pieņemts 2012. gada 9. jūlijā un tādējādi tas tika pieņemts pēc tam, kad bija beidzies termiņš, kas izriet no Pamatregulas, kas, kā norādīts 76. punktā, bija piemērojama, vēlākais, 2012. gada 17. maijā, 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta otrās daļas.

78 Tādējādi no visa iepriekš minētā izriet, ka Komisija ir pārkāpusi Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta otrajā daļā paredzēto pienākumu pieņemt lēmumu par STE attiecībā uz prasītāju trīs mēnešu laikā, skaitot no izmeklēšanas procedūras uzsākšanas.

79 Tādējādi ne Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta otrā daļa, ne sagatavošanas darbi, kuru rezultātā tā tika iekļauta Pamatregulā, nesniedz norādes par šajā tiesību normā paredzētā trīs mēnešu termiņa neievērošanas sekām (ģenerāladvokāta Ī. Bota [*Y. Bot*] secinājumi apvienotajās lietās *C & J Clark International* un *Puma*, C-659/13 un C-34/14, Krājums, EU:C:2015:620, 82. punkts).

80 Šajā ziņā, kā norādīts 59. punktā, prasītāja apgalvo, ka, ja lēmums par STE būtu ticis pieņemts ātrāk, tai būtu bijusi iespēja labāk īstenot savas tiesības uz aizstāvību. Prasītāja pamato šo apgalvojumu, vispārīgi norādot, pirmkārt, ka iepriekš minētā trīs mēnešu termiņa mērķis ir ļaut ražotājiem eksportētājiem, kas veic darbību valstī, kurā nav tirgus ekonomikas, iegūt skaidri noteiktu tiesisko statusu pietiekami ilgās izmeklēšanas procedūras gaitā un, otrkārt, ka STE novēlota noteikšana ietekmē citus šīs procedūras elementus.

81 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, it īpaši dempinga jomā, ar tiesībām uz aizstāvību saistītā pārkāpuma sekas var būt apstrīdētās regulas atcelšana tikai tad, ja nevar pilnībā izslēgt iespēju, ka šī pārkāpuma dēļ administratīvais process būtu varējis beigties ar citādu rezultātu, tādējādi konkrēti ietekmējot pieteicēja tiesības uz aizstāvību (spriedumi, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware* /Padome, minēts 62. punktā, EU:C:2009:598, 81. un 94. punkts, un 2012. gada 16. februāris, Padome un Komisija/*Interpipe Niko Tube* un *Interpipe NRTP*, C-191/09 P un C-200/09 P, Krājums, EU:C:2012:78, 78. un 79. punkts).

82 Tādējādi jebkāda veida trīs mēnešu termiņa, kas ir Komisijas rīcībā, lai lemtu par STE, pārsniegšana automātiski nenozīmē apstrīdētās regulas atcelšanu, it īpaši, ja pieteicēja tiesības uz aizstāvību nav konkrēti ietekmētas (šajā ziņā skat. ģenerāladvokāta Ī. Bota secinājumus apvienotajās lietās *C & J Clark International* un *Puma*, minēti 79. punktā, EU:C:2015:620, 87. punkts, un spriedumu, 2012. gada 10. oktobris, *Ningbo Yonghong Fasteners*/Padome, T-150/09, EU:T:2012:529, 51.–54. punkts un tajos minētā judikatūra).

83 Šajā gadījumā, ja neņem vērā vispārējos apsvērumus par iepriekš minētā trīs mēnešu termiņa mērķiem un struktūru, prasītāja nav iesniegusi nevienu konkrētu argumentu, kas pamatotu tās apgalvojumu, ka šī termiņa pārkāpšana ir ietekmējusi tās tiesības uz aizstāvību, un, konkrētāk, kādā veidā gadījumā, ja šāda pārkāpuma nebūtu, tā savas tiesības būtu varējusi īstenot labāk. Tiesas sēdē, atbildot uz

jautājumu, ar kuru Vispārējā tiesa tai lūdza precizēt, kurus procesa elementus būtu varējusi ietekmēt novēlota lēmuma par STE pieņemšana, prasītāja norādīja, ka tā būtu varējusi agrāk saņemt analogās valsts ražotāja datus un tādējādi tai būtu vairāk laika, lai sagatavotu savu aizstāvību un vajadzības gadījumā agrākā stadijā pārliecinātu Komisiju tai izpaust normālās vērtības aprēķinus. Turklāt tā arī būtībā norāda, ka, ciktāl ieinteresētās puses par dempinga starpību uzzināja tikai novēlotā izmeklēšanas procedūras stadijā, ir iespējams, ka šajā stadijā ieinteresētās puses vairs nevar likt iestādēm mainīt savu nostāju.

84 Tomēr šī argumentācija nespēja pierādīt nedz to, ka lēmuma par STE novēlota pieņemšana būtu ietekmējusi citus izmeklēšanas procedūras elementus, it īpaši citus termiņus, kas ir jāievēro šīs procedūras gaitā, nedz arī to, ka nebūtu ievērotas prasītājas tiesības uz aizstāvību.

85 Vispirms no lietas materiāliem izriet, kā tika atgādināts 5. punktā, ka prasītāja varēja iesniegt apsvērumus par lēmumu par STE, kas Komisijai tika paziņoti 2012. gada 23. jūlijā, un ka Komisija pagaidu regulu pieņēma tikai 2012. gada 14. novembrī, proti, gandrīz četrus mēnešus vēlāk (skat. 6. punktu). Turklāt Komisija savu galīgās regulas priekšlikumu iesniedza tikai 2013. gada 15. aprīlī. Tādējādi Komisijas rīcībā bija viss nepieciešamais laiks, lai iepazītos ar prasītājas apsvērumiem, izvērtētu to nozīmību un vajadzības gadījumā pārskatītu lēmumu par STE, pirms tā provizoriski noteica šī uzņēmuma dempinga starpību un piedāvāja galīgos pasākumus.

86 Turklāt no lietas materiāliem izriet, ka lēmuma par STE pieņemšanas dienā, proti, 2012. gada 9. jūlijā, normālās vērtības noteikšana nebija pabeigta. No dokumentiem, kurus iesniedzis analogās valsts ražotājs, izriet, ka tas atbildēja uz Komisijas dienestu lūgumiem precizēt informāciju, ko šis ražotājs tiem bija nosūtījis 2012. gada 29. augustā. Tāpat no šiem pašiem dokumentiem, kā arī no analogās valsts ražotāja vēstules, kas Komisijai nosūtīta 2013. gada 18. martā (skat. 35. punktu), izriet, ka šīs iestādes pārbaudes vizīte šī ražotāja telpās notika laikā no 2012. gada 19. līdz 21. septembrim. Tādējādi prasītāja katrā ziņā līdz šim datumam nebūtu varējusi iegūt piekļuvi visiem dokumentiem, kurus Komisijai iesniedzis analogās valsts ražotājs. Katrā ziņā no prasītājas apsvērumiem saistībā ar pagaidu informācijas dokumentu izriet, ka tā analogās valsts ražotāja identitāti uzzināja tikai no šī dokumenta, kurš tai tika paziņots 2012. gada 15. novembrī (skat. 26. punktu). Tādējādi lēmuma par STE novēlota pieņemšana nekādi nevarēja ietekmēt prasītājas iespējas sagatavot savu aizstāvību pienācīgā termiņā, pamatojoties uz informāciju, kuru tā būtu varējusi iegūt no analogās valsts ražotāja.

87 Visbeidzot, no lietas materiāliem neizriet, ka laikposmā starp iepriekš minētā trīs mēnešu termiņa beigām, proti, vēlākais, 2012. gada 17. maijā, un dienu, kad tika pieņemta pagaidu regula, būtu norisinājušies tādi izmeklēšanas procedūras posmi, kurus būtu varējusi ietekmēt iepriekš minētā termiņa neievērošana.

88 Tādējādi ir jāuzskata, ka prasītāja nav pierādījusi, ka, ja lēmums par STE būtu pieņemts Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta otrajā daļā (tās redakcijā pirms Grozījumu regulas) noteiktajā termiņā, procesam varēja būt cits rezultāts, un ka tādējādi tās tiesības uz aizstāvību tieši ietekmēja šo termiņu neievērošana.

89 No iepriekš izklāstītā izriet, ka ceturtais pamats ir jānoraida.

Par pirmo pamatu

90 Pirmais pamats ir balstīts uz trīs iebildumiem. Ar pirmo iebildumu prasītāja pārmet Savienības iestādēm, ka tās, neievērojot Pamatregulas 20. panta 2. un 4. punktu, tai ir atteikušās sniegt piekļuvi normālās vērtības aprēķiniem pēc tam, kad tā saņēma analogās valsts ražotāja atļauju iepazīties ar datiem, uz kuriem šie aprēķini ir balstīti. Ar otro iebildumu prasītāja pārmet iestādēm, ka tās tai nav sniegušas iespēju iepazīties ar elektroniskā pasta saraksti starp analogās valsts ražotāju un Komisiju, pārkāpjot Pamatregulas 6. panta 7. punktu. Visbeidzot, ar trešo iebildumu prasītāja pārmet iestādēm, ka

tās, pārkāpjot Pamatregulas 20. panta 2. un 4. punktu, tai nav savlaicīgi un rakstveidā izpaudušas tirgus vērtības noteikšanai izmantoto metodoloģiju, kas tika izmantota, lai noteiktu ražojumu bez atbilstības normālo vērtību. Turklāt prasītāja uzskata, ka katrs no šiem apgalvotajiem Pamatregulas noteikumu pārkāpumiem ir izraisījis tās tiesību uz aizstāvību pārkāpumu.

Ievada apsvērumi

91 Vispirms ir jāatgādina principi un procesuālās garantijas, kas iestādēm ir jāievēro, ja antidempinga izmeklēšanā ieinteresētās puses vēlas īstenot savas tiesības uz aizstāvību, piekļūstot informācijai par faktiem vai apsvērumiem, kas var būt par antidempinga pasākumu pamatu.

92 Vispirms saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasības, kas izriet no tiesību uz aizstāvību ievērošanas, ir jāievēro ne tikai procedūrās, kuru rezultātā var piemērot sankcijas, bet arī tajās izmeklēšanas procedūrās, kas notiek pirms antidempinga regulu pieņemšanas, kas var skart attiecīgos uzņēmumus tieši un individuāli un radīt tiem nelabvēlīgas sekas. Konkrētāk, paziņojot informāciju ieinteresētajiem uzņēmumiem izmeklēšanas procedūras gaitā, lai tiktu ievērotas to tiesības uz aizstāvību, šiem uzņēmumiem administratīvā procesa laikā ir jādod iespēja pienācīgi paust savu viedokli par apgalvoto faktu un apstākļu pareizību un atbilstību un par pierādījumiem, ko izmantojusi Komisija, pamatojot savus apgalvojumus par dempinga esamību un tā radītajiem zaudējumiem (skat. spriedumus, 2009. gada 10. marts, *Interpipe Niko Tube* un *Interpipe NTRP*/Padome, T-249/06, Krājums, EU:T:2009:62, 64. punkts un tajā minētā judikatūra, un Padome un Komisija/*Interpipe Niko Tube* un *Interpipe NTRP*, minēts 81. punktā, EU:C:2012:78, 76. punkts un tajā minētā judikatūra).

93 Tomēr no Vispārējās tiesas judikatūras izriet, ka antidempinga izmeklēšanas procedūrā ieinteresētajām pusēm ir jāļauj iestādēm izvērtēt problēmas, kas tām var rasties, ja to rīcībā nodotajā informācijā trūktu kāds elements. *A fortiori* šāda ieinteresētā puse nevar sūdzēties Savienības tiesā, ka šāda informācija nav nodota tās rīcībā, ja izmeklēšanas procedūrā, kuras rezultātā tika pieņemta strīdīgā antidempinga regula, tā iestādēm nav iesniegusi nevienu lūgumu saistībā ar šo konkrēto informāciju (šajā ziņā skat. spriedumus, 2008. gada 17. decembris, *HEG* un *Graphite India*/Padome, T-462/04, Krājums, EU:T:2008:586, 47. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2012. gada 10. oktobris, *Shanghai Biaowu High-Tensile Fastener* un *Shanghai Prime Machinery*/Padome, T-170/09, EU:T:2012:531, 134. un 135. punkts).

94 Turklāt principi, kas ir tiesību uz informāciju pamatā, ir jāsaskaņo ar konfidencialitātes prasībām, it īpaši iestāžu pienākumu ievērot komercnoslēpumu (šajā ziņā skat. spriedumus, 1985. gada 20. marts, *Timex*/Padome un Komisija, 264/82, Krājums, EU:C:1985:119, 24. punkts, 1997. gada 18. decembris, *Ajinomoto* un *NutraSweet*/Padome, T-159/94 un T-160/94, Krājums, EU:T:1997:209, 75. punkts, un 2013. gada 11. jūlijs, *Hangzhou Duralamp Electronics*/Padome, T-459/07, EU:T:2013:369, 115. punkts). Šajā ziņā iestāžu pienākums nodrošināt informācijas, kuras publiskošana būtiski nelabvēlīgi ietekmētu uzņēmumu, kurš to ir iesniedzis, konfidencialitāti nevar liegt citiem attiecīgajiem lietas dalībniekiem, it īpaši eksportētājiem, Pamatregulā paredzētās procesuālās garantijas vai atņemt saturu tiesībām, kas tiem ir atzītas saskaņā ar šīm pašām tiesību normām (šajā ziņā skat. spriedumus, *Timex*/Padome un Komisija, minēts iepriekš, EU:C:1985:119, 29. punkts, un 2011. gada 8. novembris, *Zhejiang Harmonic Hardware Products*/Padome, T-274/07, EU:T:2011:639, 59. punkts).

95 Turklāt, veicot antidempinga izmeklēšanu, iestādēm ir jāuzrauga, vai tiek ievērots Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta 1. un 2. punktā iekļautais labas pārvaldības princips, saskaņā ar kuru ikvienai personai ir tiesības uz objektīvu, godīgu un pieņemamā termiņā veiktu jautājumu izskatīšanu Savienības iestādēs un struktūrās. Tiesības uz labu pārvaldību saskaņā ar Pamattiesību hartas 41. panta 2. punkta a) apakšpunktu ietver ikvienas personas tiesības tikt uzklausītai, pirms tiek veikts kāds individuāls pasākums, kas to varētu nelabvēlīgi ietekmēt (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2015. gada 20. maijs, *Yuanping Changyuan Chemicals*/Padome, T-310/12, EU:T:2015:295, 224. punkts).

96 Visbeidzot ir jāatgādina, ka šos principus Pamatregulā īsteno pilnīga procesuālo garantiju sistēma, kuras mērķis, pirmkārt, ir ļaut ieinteresētajām pusēm pienācīgi aizstāvēt savas intereses, un, otrkārt, nepieciešamības gadījumā aizsargāt antidempinga izmeklēšanas gaitā izmantotās informācijas konfidencialitāti, kā arī noteikumi, kas ļauj saskaņot šīs abas prasības.

97 Vispirms Pamatregulas 6. panta 7. punkta un 20. panta, kas būtībā atbilst attiecīgajiem Antidempinga nolīguma 6.4. un 6.9. panta noteikumiem, mērķis ir noteikt procesuālās garantijas, nodrošinot ieinteresēto pušu tiesības uz informāciju.

98 Pirmkārt, Pamatregulas 6. panta 7. punktā ir paredzēts, ka ieinteresētās puses, iesniedzot rakstisku lūgumu, var iepazīties ar visu informāciju, ko ir iesniegusi kāda puse, uz kuru attiecas izmeklēšana, izņemot Savienības vai tās dalībvalstu iestāžu sagatavotos iekšējos dokumentus, ja šī informācija ir būtiska to interešu aizstāvībai, ja tā nav konfidenciāla un tiek izmantota izmeklēšanā.

99 Otrkārt, Pamatregulas 20. pantā ir paredzēti divi izmeklēšanas procedūras posmi, kuros ieinteresētās puses var saņemt konkrētu informāciju par būtiskajiem faktiem un apsvērumiem, uz kuriem var tikt balstīti antidempinga pasākumi. Tādējādi, pirmām kārtām, saskaņā ar šī panta 1. punktu šiem lietas dalībniekiem ir tiesības saņemt sīkāku informāciju, kas ir pamatā būtiskiem faktiem un apsvērumiem, uz kuru pamata ir ieviesti pagaidu pasākumi, pēc šo pasākumu ieviešanas. Otrām kārtām, saskaņā ar šī panta 2. un 4. punktu to redakcijā, kas ir piemērojama lietas faktiem, šiem lietas dalībniekiem ir tiesības tikt informētiem par būtiskiem faktiem un apsvērumiem, kuri var pamatot galīgo lēmumu, pirms šī lēmuma pieņemšanas vai pirms tiek iesniegts Komisijas priekšlikums šajā ziņā.

100 Turklāt Pamatregulas 20. pantā ir noteikts, ka šīs konkrētās informācijas publiskošana ir pakļauta zināmam skaitam procesuālo garantiju. Tādējādi, vispirms, gan pagaidu informācija, gan galīgā informācija ieinteresētajām pusēm ir jāpaziņo rakstveidā un "cik ātri vien iespējams". Turklāt saskaņā ar šī panta 4. punktu tā redakcijā, kas ir piemērojama strīdam, termiņš galīgās informācijas paziņošanai nevar būt īsāks par vienu mēnesi pirms galīgā lēmuma pieņemšanas vai Komisijas priekšlikuma šajā ziņā iesniegšanas. Visbeidzot saskaņā ar tā 5. punktu ieinteresētajām pusēm noteiktais termiņš apsvērumu par šo galīgo informāciju sniegšanai nevar būt īsāks par desmit dienām.

101 Jāpiebilst, ka Pamatregulas 20. panta 2. punktā Savienības iestādēm ir noteikts pienākums, sniedzot galīgo informāciju, īpašu uzmanību veltīt faktiem un apsvērumiem, kas atšķiras no tiem, kuri tika izmantoti pagaidu pasākumiem. Turklāt saskaņā ar 4. punktu Komisijai var nākties papildināt pušu informāciju pēc posma, kurā tika paziņota galīgā informācija, vai nu tādēļ, ka attiecīgajā brīdī nebija iespējams paziņot atsevišķus faktus vai apsvērumus, vai tādēļ, ka tika pieņemts turpmāks lēmums, pamatojoties uz atšķirīgiem faktiem vai apsvērumiem.

102 Tomēr no Pamatregulas 20. panta 1. un 3. punkta izriet, ka šīs konkrētās informācijas paziņošana ieinteresētajām pusēm ir atkarīga no tā, vai tās ir iesniegušas rakstveida pieteikumu, kurš attiecībā uz pagaidu informāciju ir ticis sagatavots tūlīt pēc pagaidu pasākumu ieviešanas, un attiecībā uz galīgo informāciju – vienu mēnesi pēc publikācijas par minēto pagaidu pasākumu noteikšanu.

103 Otrkārt, Pamatregulas 19. pantā, kas atbilst Antidempinga nolīguma 6.5. pantam, ir noteikts ietvars, kurā kompetentajām iestādēm ir jāievēro antidempinga izmeklēšanas laikā iegūtās informācijas konfidencialitāte.

104 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Pamatregulas 19. panta 1. punktā ir noteikts princips, saskaņā ar kuru iestādes ar visu konfidenciālo informāciju apietas kā ar konfidenciālu, ja tam ir pamatots iemesls. Turklāt šajā pantā ir nodalītas divas konfidenciālās informācijas kategorijas. Pirmkārt, tajā ir minēta informācija, kas tāda ir pēc sava rakstura, kā piemēru minot informāciju, kuras publiskošana nodrošinātu ievērojamas priekšrocības konkurentam vai ļoti negatīvi ietekmētu personu, kura informāciju ir sniegusi vai no kuras šāda informācija ir iegūta. Otrkārt, tajā ir minēta informācija, kuru antidempinga izmeklēšanai pakļautās puses sniedz konfidenciāli. Turklāt saskaņā ar šī panta 5. punkta pirmo teikumu

Padome, Komisija un dalībvalstis, kā arī to ierēdņi neatklāj nekādu informāciju, kas saņemta, piemērojot Pamatregulu, un kuru persona, kas to sniegusi, lūdz uzskatīt par konfidenciālu, bez šīs personas īpašas atļaujas. Turklāt šī punkta otrajā teikumā ir pievienots papildu informācijas neizpaušanas pienākums, kas ir piemērojams informācijas apmaiņai starp Komisiju un dalībvalstīm, Pamatregulā paredzētajām konsultācijām, kā arī iestāžu un dalībvalstu iekšējiem dokumentiem, kas ir pakļauti izņēmumiem tikai tad, ja to publiskošana ir skaidri paredzēta minētajā regulā.

105 Treškārt, Pamatregulā ir paredzēts zināms skaits noteikumu, kas ļauj saskaņot ar ieinteresēto pušu tiesībām uz aizstāvību saistītās prasības ar tām, kas ir saistītas ar nepieciešamību aizsargāt konfidenciālu informāciju. No vienas puses, ieinteresēto pušu piekļuvi pieejamajai informācijai saskaņā ar Pamatregulas 6. panta 7. punktu un 20. pantu ierobežo šīs informācijas konfidencialitāte. No 98. punktā atgādinātā minētās regulas 6. panta 7. punkta formulējuma izriet, ka informācijas, kuru ir iesniegusi ar izmeklēšanu saistīta persona, konfidenciālais raksturs nepieļauj, ka to uzzina ieinteresētās puses. Turklāt šīs regulas 20. panta 4. punktā ir paredzēts, ka galīgā informācija ir jāsniedz, "ievērojot prasību par konfidenciālas informācijas aizsardzību". No otras puses, Pamatregulas 19. panta 2.–4. punktā ir paredzēts zināms skaits korekciju saistībā ar informācijas konfidencialitāti, lai aizsargātu ieinteresēto pušu tiesības uz aizstāvību, cik vien iespējams, nodrošinot konfidenciālas informācijas nekonfidenciālu kopsavilkumu esamību, kam ir jābūt pietiekami sīki izstrādātiem, lai ļautu pienācīgi saprast iesniegtās informācijas būtību, kā arī sniegtu iespēju iestādēm darīt zināmu vispārīgu informāciju, it īpaši iemeslus, kas pamato lēmumus, kuri ir pieņemti, ievērojot Pamatregulu.

106 Izvērtējot iepriekš minētos iebildumus, tas, vai prasītājas tiesības uz aizstāvību ir tikušas tieši ietekmētas, ir jāizvērtē šo principu un šo tiesību normu gaismā.

107 Attiecīgi ir jāizvērtē otrais, trešais un pēc tam pirmais iebildums.

Par otro iebildumu

108 Sava otrā iebilduma pamatojumam prasītāja būtībā norāda, ka elektroniskā pasta saziņā starp analogās valsts ražotāju un Komisiju par atbildes uz anketu sagatavošanu ir ietverta būtiska informācija, kas ieinteresētajām pusēm ļauj norādīt savu viedokli, un tā nav konfidenciāla. Tādējādi šīs saziņas, kā arī, potenciāli, citu būtisku dokumentu neesamība nekonfidenciālajos procesa lietas materiālos, kas tika nodoti ieinteresēto pušu rīcībā, esot uzskatāma par tiesību uz aizstāvību pārkāpumu. Savukārt Padome uzskata, ka šis iebildums ir jānoraida.

109 Šajā ziņā no paša Pamatregulas 6. panta 7. punkta formulējuma, kas atgādināts 98. punktā, izriet, ka antidempinga izmeklēšanas procedūrā ieinteresētās puses, kāda ir prasītāja, var sūdzēties par kāda dokumenta neesamību nekonfidenciālos izmeklēšanas lietas materiālos tikai tad, ja ir izpildīti četri kumulatīvi nosacījumi. Pirmkārt, šādā dokumentā ir jāiekļauj informācija, kuru kāda izmeklēšanā iesaistītā puse ir iesniegusi Komisijai šīs izmeklēšanas vajadzībām. Otrkārt, šis dokuments nedrīkst būt Savienības iestāžu sagatavots iekšējs dokuments un tas nevar būt konfidenciāls. Treškārt, šajā dokumentā iekļautajai informācijai ir jābūt būtiskai konkrētās ieinteresētās puses interešu aizstāvībai. Visbeidzot, ceturtkārt, pēdējai minētajai ir jāiesniedz rakstisks lūgums iepazīties ar minēto dokumentu.

110 Tomēr šajā lietā acīmredzami vairāki no šiem kumulatīvajiem nosacījumiem nav izpildīti.

111 Vispirms, kā izriet no A.16. pielikuma, kurā ir iekļauta strīdīgā elektroniskā pasta saziņa, tā attiecas tikai uz grūtībām, kādas analogās valsts ražotājam rodas, sniedzot Komisijas pieprasītos datus normālās vērtības noteikšanai, un Komisijas precizējumiem, lai šīs grūtības novērstu. Tādējādi tajā pašā par sevi nav iekļauta informācija, ko šis ražotājs būtu sniedzis Komisijai un ko būtu varēts izmanot izmeklēšanā.

112 Turklāt, lai pierādītu, ka šī saziņa ir būtiska tās interešu aizstāvībai, prasītāja tikai norāda, ka tā attiecas uz datiem un informāciju, kas izmantota normālās vērtības noteikšanai. Tomēr 111. punktā tika norādīts, ka šajā saziņā šādas informācijas vai datu nav. Turklāt prasītāja šajā saziņā nenorāda nevienu konkrētu elementu, kas varētu būt lietderīgs tās aizstāvībai.

113 Visbeidzot un jebkurā gadījumā prasītāja nedz apgalvo, nedz pierāda, ka tā izmeklēšanas procedūras gaitā būtu iesniegusi rakstisku lūgumu Komisijai iepazīties ar šo saziņu.

114 Tādējādi no visa iepriekš minētā izriet, ka, neļaujot prasītājai iepazīties ar šo saziņu, Komisija nav nekādā veidā pārkāpusi ne Pamatregulas 6. panta 7. punktu, ne prasītājas tiesības uz aizstāvību.

Par trešo iebildumu

115 Sava trešā iebilduma pamatojumam prasītāja norāda, ka savlaicīgi sniegtai informācijai par metodoloģiju, kas tika izmantota, lai noteiktu ražojumu bez atbilstības normālās vērtības aprēķinu korekcijas tirgus vērtību, bija būtiska nozīme. Šī metodoloģija atšķīrās no tās, kas tika izmantota pagaidu regulas pieņemšanai, tā bija uzskatāma par jaunu un attiecās uz lielāko daļu prasītājas ražoto ražojumu veidiem. Turklāt neesot ievēroti termiņi un rakstveida forma, kas šīs informācijas publiskošanai esot noteikta Pamatregulas 20. panta 2. un 4. punktā. Visbeidzot, šīs informācijas novēlota paziņošana prasītājai esot liegusi iespēju iesniegt padziļinātus apsvērumus, kas, iespējams, būtu likuši Savienības iestādēm grozīt savus secinājumus.

116 Padome būtībā norāda, ka šie argumenti ir jānoraida.

117 Iesākumā ir jānorāda, ka šajā iebildumā prasītāja nekritizē faktu, ka tai nav publiskota informācija saistībā ar normālās vērtības aprēķināšanu, kā tā to dara pirmajā iebildumā, bet gan faktu, ka atsevišķa informācija tai nav publiskota, ievērojot Pamatregulas 20. panta 4. punktā paredzētos termiņus un veidu.

118 Šajā gadījumā ir jāatgādina, kā norādīts 32. punktā, ka galīgās informācijas dokumentā Komisija norādīja, ka tā piekrīt prasītājas iebildumam, ka dempinga starpība bija jānosaka, balstoties uz kopējo eksporta apjomu, nevis tikai uz apjomu tiem attiecīgā ražojuma veidiem, kas atbilst līdzīga ražojuma veidiem, kurus pārdod analogās valsts ražotājs iekšējā tirgū. Tā šajā ziņā precizē, ka attiecīgā ražojuma veidiem, kuriem nav atbilstības, normālā vērtība tika koriģēta, pamatojoties uz fizisko īpašību atšķirību tirgus vērtību atbilstoši Pamatregulas 2. panta 10. punkta a) apakšpunktam.

119 Turpretī, kā norāda prasītāja, Komisija šajā dokumentā nav izskaidrojusi, kādā veidā tā ir noteikusi fizisko īpašību atšķirību tirgus vērtību. Pamatregulas 2. panta 10. punkta a) apakšpunktā ir tikai paredzēts, ka to korekciju apmērs, kas veiktas saistībā ar fizisko īpašību atšķirībām, atbilst pienācīgam atšķirību vērtības tirgū novērtējumam, neprecizējot metodi, kas tikusi izmantota, lai panāktu šādu pienācīgu novērtējumu. Tādējādi, kā to prasītāja būtībā apgalvoja tiesas sēdē, galīgās informācijas dokumentā norādot, ka Komisija ir koriģējusi normālo vērtību atbilstoši Pamatregulas 2. panta 10. punkta a) apakšpunktam, Komisija nav sniegusi nekādus precizējumus par metodi, kuru tā šim nolūkam ir izmantojusi, norādot tikai to, ka tā šo korekciju ir veikusi, pamatojoties uz "pienācīgu novērtējumu".

120 Jākonstatē, ka, pretēji prasītājas norādītajam, tā kā šī informācija nerada šķērsli tam, lai tā iesniegtu lietderīgus apsvērumus savai aizstāvībai, tā arī neierobežo šo apsvērumu apmēru un precizitāti. Šī informācija neļāva prasītājai uzzināt, kuru tirgu un kādas references cenas Komisija ir izmantojusi, nosakot tirgus vērtību fizisko īpašību atšķirībām starp ražojumu bez atbilstības veidiem un tāda veida ražojumiem, kam pastāvēja līdzīgu ražojumu veidi, kuri ir tieši salīdzināmi un kurus analogās valsts ražotājs pārdod iekšējā tirgū. Netiek apstrīdēts, kā prasītāja norāda savā prasības pieteikumā, ka šie ražojumu bez atbilstības veidi atspoguļoja 83 % no visiem ražojumu veidiem, kas tiek pārdoti

eksportam un kas tika ņemti vērā, aprēķinot tās dempinga starpību. Taisnība, ka iebildumu rakstā Padome norāda, un tas netiek apstrīdēts, ka šie ražojumu bez atbilstības veidi atspoguļoja "tikai" 40 % no kopējās šīs pašas pārdošanas eksportam apmēra. Tomēr runa ir par ievērojamu darījumu daļu, kas tiek ņemta vērā, aprēķinot dempinga starpību. Tādējādi tirgus un references cenu izvēle, nosakot fizisko īpašību atšķirību starp ražojumu bez atbilstības veidiem un citiem ražojumiem tirgus vērtību, varēja būtiski ietekmēt normālās vērtības aprēķināšanu un tādējādi prasītājas dempinga starpību.

121 Kā izriet no lietas dokumentiem, Komisija tikai 2013. gada 26. marta tiesas sēdē prasītājai precizēja metodi, kuru tā ir izmantojusi, lai noteiktu tās korekcijas tirgus vērtību, kas tika piemērota ražojumu bez atbilstības normālajai vērtībai, ņemot vērā fizisko īpašību atšķirības. Kā izriet no prasītājas 2013. gada 27. marta vēstules (skat. 42. punktu), Komisija šajā tiesas sēdē izskaidroja, ka šīs korekcijas tirgus vērtība tika noteikta, pamatojoties uz eksporta uz Savienību cenu, ko prasītāja noteica attiecīgā ražojuma bez atbilstības veidiem. Kā norāda prasītāja, šie skaidrojumi tika veikti vienu dienu pēc tam, kad bija beidzies Komisijas noteiktais desmit dienu termiņš ieinteresētajām pusēm rakstveida apsvērumu iesniegšanai par galīgo informācijas dokumentu.

122 Tomēr, kā izriet no šīs pašas 2013. gada 27. marta vēstules, termiņš, kurā Komisija sniedza šo precizējumu saistībā ar iepriekš minētās korekcijas tirgus vērtības noteikšanu, netraucēja prasītājai iesniegt apsvērumus par šo tēmu un Komisijai tos ņemt vērā savā priekšlikumā par galīgo regulu.

123 Pirmkārt, prasītāja 2013. gada 26. marta tiesas sēdē un 2013. gada 27. marta vēstulē norāda, ka Komisijas izvēlētās metodoloģijas pamatā bija pieņēmums, kas nebija nedz saprātīgs, nedz pārbaudāms, ka fizisko īpašību atšķirību tirgus vērtība atspoguļojoties eksporta cenās. Prasītāja uzskata, ka šo apgalvojumu apstiprina fakts, ka šāda pieeja radīja tāda līmeņa dempinga starpību, kas bija analogs tam, kurš tika aprēķināts, balstoties tikai uz atbilstošajiem ražojumu veidiem. Turklāt prasītāja piedāvāja alternatīvu metodi, ierobežojot ražojumu bez atbilstības veidu skaitu, samazinot ražojumu pārbaužu, kas ļāva tos noteikt, numurus. Tādējādi šie pārbaužu numuri bija jāierobežo ar četriem pirmajiem cipariem, kas attiecās uz savienotājelementu formu, un devīto ciparu, kas attiecās uz virsmu. Attiecībā uz tumšas virsmas savienotājelementiem prasītāja piedāvāja pamatoties uz identisku vai līdzīgu galvanizētas virsmas savienotājelementu normālo vērtību, kas koriģēta, to samazinot par 15 %, atbilstoši analogās valsts ražotāja norādēm. Attiecībā uz pārējiem ražojumu bez atbilstības veidiem Komisijai, kā uzskata prasītāja, drīzāk bija jāizmanto visu līdzīgo salīdzināmo ražojumu veidu vidējā normālā vērtība, nepiemērojot korekciju par fizisko īpašību atšķirībām.

124 Otrkārt, pretēji prasītājas norādītajam, šie apsvērumi tika iesniegti datumā, kas Komisijai deva pietiekami daudz laika, lai tos ņemtu vērā. Kā to norāda pati prasītāja prasības pieteikumā, Komisijas priekšlikums galīgajai regulai tika iesniegts Padomē 2013. gada 15. aprīlī, tādējādi Komisijai bija laiks, lai izvērtētu prasītājas apsvērumus, kas pārmērīgi neierobežoja šīs iestādes novērtējuma brīvību. Šajā ziņā ir jānorāda, ka nevienā Pamatregulas noteikumā, it īpaši tās 15. pantā saistībā ar Komisijas veiktajām konsultācijām konsultatīvajā komitejā, nav noteikts precīzs termiņš šo konsultāciju veikšanai pirms galīgās regulas priekšlikuma iesniegšanas Padomē. Tādējādi šajā 15. pantā ir tikai paredzēts, ka šīm konsultācijām ir jānotiek termiņā, kas ļauj ievērot Pamatregulā noteiktos termiņus. Turklāt no Pamatregulas 20. panta 4. punkta skaidri izriet, ka pēc tam, kad ir paziņots galīgais informācijas dokuments, Komisijai un Padomei ir tiesības pieņemt lēmumu, balstoties uz faktiem un apsvērumiem, kas atšķiras no šajā dokumentā norādītajiem.

125 Turklāt nevar piekrist prasītājas argumentam, saskaņā ar kuru atbilstoši Pamatregulas 20. panta 4. punktam šī informācija bija jāpaziņo, pirmkārt, rakstiski, un, otrkārt, vismaz vienu mēnesi pirms galīgās regulas priekšlikuma iesniegšanas. Vispirms attiecībā uz Komisijas atbildi uz prasītājas lūgumu precizēt galīgajā informācijas dokumentā iekļauto informāciju, Komisijai nebija nekāda pienākuma to darīt rakstveidā. Šis Pamatregulas 20. panta 4. punktā paredzētais pienākums attiecas tikai uz pašu galīgo informācijas dokumentu, kas tiek paziņots visām ieinteresētajām pusēm. Katrā ziņā tam, ka šī atbilde tika sniegta mutiski, nevis rakstveidā, nav nozīmes, ciktāl, kā tas izriet no 123. punkta, tā ļāva prasītājai savlaicīgi iesniegt savus apsvērumus. Tāpat saskaņā ar šo pašu tiesību normu vēlākais viena

mēneša termiņš pirms priekšlikuma par galīgo lēmumu iesniegšanas ir piemērojams tikai galīgajam informācijas dokumentam, un tas tika ievērots, ciktāl tas attiecas uz šo dokumentu, un tas nav apstrīdēts. Turpretī šis termiņš pēc definīcijas nav piemērojams skaidrojumam, kas sniegts, atbildot uz ieinteresētās puses lūgumu precizēt šī galīgā informācijas dokumenta saturu.

126 Tāpat nevar arī piekrist prasītājas argumentam, saskaņā ar kuru no apstrīdētās regulas skaidri izrietot, ka šie apsvērumi neesot ņemti vērā. Šajā ziņā ir jānorāda, kā prasītāja to netieši atzīst replikas rakstā, ka šī argumenta mērķis nav norādīt uz apstrīdētās regulas pamatojuma neesamību, bet gan drīzāk pierādīt, ka Komisija neesot varējusi izvērtēt vai ņemt vērā tās apsvērumus. Saskaņā ar judikatūru šī apgalvotā prasītājas apsvērumu neņemšana vērā nav tās tiesību uz aizstāvību vai tās tiesību tikt uzklausītai pārkāpums. Lai arī minēto tiesību ievērošana Savienības iestādēm prasa ļaut ieinteresētajām pusēm lietderīgi paust savu viedokli, tā minētajām iestādēm nevar uzlikt pienākumu piekrist šim viedoklim. Prasītāju viedokļa iesniegšanas lietderīgums prasa vienīgi, lai šis viedoklis būtu iesniegts savlaicīgi – tā, lai Savienības iestādes ar pienācīgu vērību varētu ar tiem iepazīties un izvērtēt to atbilstību pieņemamā akta saturam (skat. spriedumu, 2014. gada 12. decembris, *Crown Equipment (Suzhou)* un *Crown Gabelstapler*/Padome, T-643/11, Krājums (izvilkumi), EU:T:2014:1076, 43. punkts un tajā minētā judikatūra). Katrā ziņā ir jānorāda, kā to dara Padome, ka tai regulā, ar kuru tiek noteikts galīgais antidempinga maksājums, nav noteikts pienākums atbildēt uz visiem argumentiem, kurus ieinteresētās puses ir norādījušas izmeklēšanas procesā, un ka šādas atbildes neesamība automātiski nenozīmē, ka šie argumenti nav izvērtēti. Turklāt Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka nevar pieprasīt, lai galīgajā antidempinga regulas pamatojumā tiktu precizēti dažādie (dažkārt daudzskaitlīgi un sarežģīti) faktiskie un tiesiskie apstākļi, kas ir tās priekšmets, ne arī, lai iestādes paustu nostāju attiecībā uz visiem ieinteresēto personu norādītajiem argumentiem. Tieši pretēji – pietiek ar to, ka akta autors izklāsta faktus un juridiskos apsvērumus, kam ir būtiska nozīme apstrīdētās regulas kontekstā (spriedumi, 2010. gada 13. septembris, *Whirlpool Europe*/Padome, T-314/06, Krājums, EU:T:2010:390, 114. punkts, un 2015. gada 20. maijs, *Yuanping Changyuan Chemicals*/Padome, T-310/12, EU:T:2015:295, 172. punkts).

127 Tādējādi no visa iepriekš minētā izriet, ka trešais iebildums ir jānoraida.

Par pirmo iebildumu

128 Pirmā iebilduma atbalstam prasītāja, pirmkārt, norāda, ka normālās vērtības aprēķins ir uzskatāms par būtiskiem faktiem un apsvērumiem Pamatregulas 20. panta 2. punkta izpratnē. Tā kā tā uzskata, ka šie aprēķini pēc tam, kad analogās valsts ražotājs bija atļāvis publiskot datus, kas ir šo aprēķinu pamatā, vairs nebija uzskatāmi par konfidenciālu informāciju šī panta 4. punkta izpratnē, tā uzskata, ka Komisijai jau šajā pašā brīdī bija pienākums tos tai paziņot. Šo pienākumu turklāt apstiprinot Pamatregulas 19. panta 5. punkts. Otrkārt, tā norāda, ka iestāžu atteikums tai traucēja īstenot savas tiesības uz aizstāvību, it īpaši, iesniedzot apsvērumus par šiem aprēķiniem, tādējādi procesa rezultāts varēja būt citāds. Visbeidzot, treškārt un pēdējokārt, tā apgalvo, ka fakts, ka tai tiktu publiskoti šie aprēķini, nepārkāptu nediskriminācijas principu, jo, tā kā tika saņemta analogās valsts ražotāja atļauja, kas attiecās konkrēti uz prasītāju, tā atradās objektīvi atšķirīgā situācijā nekā citi ražotāji eksportētāji.

129 Pirmkārt, lai novērtētu, vai pastāv vai nepastāv Pamatregulas 20. panta 2.–4. punkta pārkāpums, iestādēm atsakoties izpaust prasītājai normālas vērtības aprēķinu, ir jānosaka informācijas, kas, kā uzskata prasītāja, iestādēm bija tai jāpaziņo, un ko tā apzīmē ar vārdkopu "normālās vērtības aprēķins", precīzs raksturs.

130 Šajā ziņā ir jāatgādina, kā var secināt no prasītājas apsvērumiem par 2012. gada 17. decembra pagaidu informācijas dokumentu (skat. 16. un 29. punktu) un kā Padome to apstiprināja, atbildot uz Vispārējās tiesas rakstiski uzdoto jautājumu, ka normālā vērtība, lai noteiktu prasītājas dempinga starpību, pagaidu regulā sākotnēji tika aprēķināta, pamatojoties uz vērtību, kas tika noteikta, piemērojot Pamatregulas 2. panta 3. punktu. Kā var secināt no pagaidu regulas preambulas 55. apsvēruma, līdzīgu ražojumu

tirdzniecība tika uzskatīta par tādu, kas nepietiekami reprezentē prasītājas veikto attiecīgā ražojuma pārdošanas eksportam apjomu, un Padome to ir apstiprinājusi. Tādējādi, kā tas ir norādīts apstrīdētās regulas preambulas 17. apsvērumā, pēc šiem prasītājas apsvērumiem Padome apstrīdētajā regulā piekrita izmantot analogās valsts ražotāja līdzīga ražojuma pārdošanas apjomu iekšzemē parastās tirdzniecības operācijās, lai noteiktu normālo vērtību prasītājas dempinga starpības noteikšanai.

131 Turklāt, kā izriet no pagaidu regulas preambulas 56. un 68. apsvēruma (skat. 17. un 23. punktu), Komisija, nosakot normālo vērtību, sākotnēji aplūkoja tikai analogās valsts ražotāja pārdotos līdzīgo ražojumu veidus, kas ir tieši salīdzināmi ar attiecīgā ražojuma veidiem, kurus prasītāja pārdod eksportam. Tādējādi prasītājas dempinga starpība tika aprēķināta, pamatojoties uz salīdzinājumu starp normālo vērtību un eksporta cenām tikai attiecībā uz šiem līdzīgā ražojuma veidiem un atbilstošajiem attiecīgā ražojuma veidiem, proti, kā tas izriet no Komisijas 2012. gada 26. novembra elektroniskās vēstules, uz 369 ražojuma veidiem. Tādējādi šie ražojumu veidi atspoguļoja aptuveni 20 % no ražojuma veidiem, kurus prasītāja pārdeva eksportam un kuru kopējais skaits bija 1645 atbilstoši skaitlim, ko prasītāja norāda savos apsvērumos par galīgo informācijas dokumentu un kas nav ticis apstrīdēts (skat. 40. punktu). Šajā ziņā, kā Komisija to norādīja prasītājai 2013. gada 15. marta galīgajā informācijas dokumentā (skat. 32. punktu), pēc prasītājas iebildumiem šī iestāde savā priekšlikumā par galīgo pasākumu piekrita noteikt tās dempinga starpību, pamatojoties uz visu tās pārdošanas eksportam apjomu, izmantojot normālās vērtības korekciju saistībā ar attiecīgā ražojuma veidiem, kuriem neatbilda ražojuma veidi, ko tirgoja analogās valsts ražotājs. Kā izriet no apstrīdētās regulas preambulas 18. apsvēruma (skat. 46. punktu), šis dempinga starpības noteikšanas grozījums tika apstiprināts šajā regulā. Tādējādi ar šādu pamatojumu, kā izriet no apstrīdētās regulas preambulas 20. apsvēruma (skat. 48. punktu), katram līdzīgā ražojuma veidam noteiktā vidējā svērtā normālā vērtība tika salīdzināta ar attiecīgā ražojuma atbilstošā veida vidējo svērto vērtību, piemērojot Pamatregulas 2. panta 11. punktā minēto pirmo metodi.

132 Tādējādi no 130. un 131. punkta izriet, ka normālās vērtības aprēķins, nosakot prasītājas dempinga starpību, praktiski ir atkarīgs no visām 1645 vērtībām, no kurām katra atbilst attiecīga līdzīga ražojuma veida analogās valsts ražotāja pārdošanas apjoma vidējai svērtajai vērtībai, kas vajadzības gadījumā aptuveni 80 % no šīm vērtībām ir koriģēta, lai tiktu ņemtas vērā attiecīgo neatbilstošo ražojumu veidiem noteiktās fizisko īpašību atšķirības.

133 Kā tika norādīts 27. punktā, pagaidu informācijas dokumentā Komisija precizē, ka, tā kā izmeklēšanā sadarbojās tikai viens analogās valsts ražotājs, tad informāciju no analogās valsts nevarēja publiskot, "ņemot vērā [ražojuma pārbaudes numurus]". No lietas dokumentiem izriet, ka ražojuma pārbaudes numuri apzīmē burtciparu kodus, no kuriem katrs atbilst noteiktam ražojuma veidam. Tādējādi Komisijas norāde ir jāsaprot tādējādi, ka šī iestāde ir slēpusi visu ar katru analogās valsts ražotāja pārdotā ražojuma veidu saistīto konkrēto informāciju. Turklāt tāpat šajā pašā dokumentā attiecībā uz elektroniskajiem failiem, kas ir pievienoti pagaidu informācijas dokumentam, Komisija norāda, ka konfidencialitātes iemeslu dēļ tā ir aizklājusi datus, kuru pamatā ir analogās valsts ražotāja sniegtā informācija. No lietas materiāliem izriet, ka ar iekšējās tirdzniecības ražošanas izmaksām (2.2. DMCOP), iekšējo tirdzniecību (2.4. DMSALES), kā arī pārdošanas apjoma parastajā tirdzniecības apritē un normālās vērtības aprēķināšanu (2.5. OCOT un NV) saistītajās tabulās nekādu datu nav. Tas pats attiecas uz tabulu saistībā ar dempinga aprēķināšanas vispārējo pieeju (2.1.), kolonnām attiecībā uz normālo vērtību, kā arī kolonnām attiecībā uz dempinga apmēru un starpību katram ražojuma veidam. Turpretī šīs pēdējās tabulas saistībā ar prasītājas pārdošanas apjomu eksportam uz Savienību, kā arī tabulas saistībā ar šo pašu pārdošanas apjomu (2.7. EUSALES) un tabulas saistībā ar eksporta cenu katram ražojuma veidam aprēķināšanu (2.8.) kolonnās nekādi dati netika slēpti. Kā tika norādīts 34. punktā, galīgās informācijas dokumentā Komisija aizklāja tās pašas datu kategorijas, kas bija aizklātas pagaidu informācijas dokumentā. Turklāt no lietas materiāliem neizriet, ka Komisija kādus no šiem datiem būtu publiskojusi prasītājai, jo, atbildot uz pēdējās minētās lūgumu, tā sniedza papildu precizējumus par pagaidu informācijas dokumentā un galīgās informācijas dokumentā sniegto informāciju.

134 Tādējādi no iepriekš minētā izriet, ka normālās vērtības aprēķins, kas tika veikts katram līdzīgā ražojuma veidam, kā arī 132. punktā norādītās vērtības, kas atbilst šo aprēķinu rezultātiem, prasītājai netika izpausti. Kā skaidri izriet no prasības pieteikuma, prasītāja uzskata, ka šīs informācijas nepubliskošana pārkāpj tās tiesības uz aizstāvību saistībā ar tās pirmo iebildumu. Konkrētāk, prasītāja šajā ziņā atsaucas uz datiem, kas ir aizklāti 133. punktā minētajās galīgās informācijas dokumenta tabulās saistībā ar pārdošanas apjomu parastajās tirdzniecības operācijās un normālās vērtības aprēķināšanu (2.5. OCOT un NV). Tā uzskata, ka šie dati tai bija jāpaziņo, tiklīdz analogās valsts ražotājs bija atļāvis publiskot elementus, uz kuriem Komisija pamatojās šo datu noteikšanai.

135 Protams, kā norādīts 36. un 39. punktā, veicot izmeklēšanas procedūru, prasītāja arī sūdzējās par citu dokumentu un informācijas, kas bija būtiska normālās vērtības noteikšanai, nepubliskošanu. Tomēr saistībā ar tās pirmo iebildumu prasītāja uz to neatsaucas un tādējādi tikai norāda uz normālās vērtības aprēķinu – proti, detalizētu šo aprēķinu katram ražojuma veidam, kā arī šo aprēķinu rezultātu nepubliskošanu.

136 Otrkārt, šajā posmā ir jānorāda, ka iestādes neapstrīd prasītājas apgalvojumu, saskaņā ar kuru normālās vērtības aprēķins 135. punkta izpratnē veido būtiskus apsvērumus Pamatregulas 20. panta 2. punkta izpratnē. Turklāt, kā iestādes atzina tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumu, tās būtu paziņojušas prasītājai normālās vērtības detalizētu aprēķinu, ja tas būtu veikts, pamatojoties uz šī ražotāja eksportētāja iekšzemes pārdošanas apjomu un šī fakta dēļ tas ražotājam eksportētājam nebūtu konfidenciāls. Tāpat, kā tika atgādināts 133. punktā, lai gan Komisija attiecībā uz prasītāju aizklāja katra ražojuma veida normālās vērtības aprēķinu konfidencialitātes iemeslu dēļ, tā tomēr tai paziņoja attiecīgos eksporta cenas aprēķinus.

137 Treškārt, ir jāatgādina precīzi iemesli, kuru dēļ Komisija noraidīja pieprasījumu publiskot normālās vērtības aprēķinu.

138 Šajā ziņā no prasītājas 2013. gada 19. marta elektroniskās vēstules (skat. 38. punktu) izriet, ka Komisija vispirms atbildēja analogās valsts ražotājam, norādot, ka tā uzskata, ka nevar selektīvi atcelt konfidencialitāti viņa sniegtajiem datiem par labu konkrētām ieinteresētajām pusēm. Šo komentāru saturu iestādes neapstrīd. Tāpat šajā pašā vēstulē prasītāja atkārtoja savu lūgumu, atbildot uz pamatu, kuru Komisija norādīja analogās valsts ražotājam, un šajā ziņā iesniedzot divus argumentus. Pirmais arguments ir saistīts ar to, ka dempinga starpības aprēķini un attiecīgi ar normālo vērtību saistītie dati bija specifiski attiecīgajam uzņēmumam. Otrais arguments ir saistīts ar to, ka Pamatregulā nebija paredzēts, ka personas, kas ir sniegusi konfidenciālu informāciju, īpašo atļauju nevarētu ierobežot tikai ar vienu ieinteresēto pusi. Turklāt, norādot, ka ir apdraudētas tās tiesības uz aizstāvību, tā precizēja, ka viņa ir lūgusi uzklausīšanas amatpersonai novērst attiecīgo strīdu. Komisijas antidempinga izmeklēšanas nodaļas vadītājs un uzklausīšanas amatpersona pauda nostāju par šo vēstuli 2013. gada 21. martā atbilstoši 38. punktā norādītajam. No lietas materiāliem neizriet, ka Komisija vēlākā izmeklēšanas procedūras posmā būtu paudusi nostāju, kas atšķirtos no iepriekš izklāstītās.

139 Tādējādi vienīgais iemesls, kuru Komisija norādīja, lai noraidītu pieteikumu par normālās vērtības aprēķinu publiskošanu, ir balstīts nepieciešamībā ievērot nediskriminācijas principu attiecībā pret citiem izlasē iekļautajiem Ķīnas ražotājiem eksportētājiem, kas nav prasītāja. Tādējādi Komisija uzskatīja, pirmkārt, ka analogās valsts ražotājam nebija iespējams attiekties no tās informācijas konfidencialitātes, kuru tas ir sniedzis par labu konkrētai ieinteresētajai pusei, un, otrkārt, ka pati Komisija nevarēja publiskot šo informāciju tikai prasītājai, izslēdzot citus izlasē iekļautos Ķīnas ražotājus eksportētājus. Komisija uzskatīja, ka šī informācija uz pēdējiem minētajiem attiecās tieši tikpat, cik uz prasītāju, ciktāl tā tika izmantota, lai aprēķinātu normālo vērtību, kas tika izmantota šo trīs ražotāju individuālās dempinga starpības noteikšanai. Tādējādi Komisija uzskatīja, ka šī informācija nav specifiska prasītājas dempinga starpības normālās vērtības aprēķināšanai un ka tādējādi nav pamatota šīs informācijas īpaša publiskošana tikai prasītājai.

140 Tomēr šajā prasībā iestādes ir iesniegušas vienu argumentu, kas ir daļēji saistīts ar citiem pamatiem, kuri nav izklāstīti 139. punktā.

141 Tādējādi procesa rakstveida daļā Padome galvenokārt ir izvirzīja divus citus pamatus, kas, kā uzskata Padome, pamatojot šo atteikumu.

142 Pirmkārt, Padome norāda, ka analogās valsts ražotāja atļauja ir piemērojama tikai informācijai, kuru tas iesniedza Komisijai, nevis normālās vērtības aprēķinam, kas ir uzskatāms par Komisijas iekšēju dokumentu.

143 Otrkārt, Padome apgalvo, ka normālās vērtības aprēķins pēc savas būtības esot konfidenciāls atbilstoši Pamatregulas 19. panta 1. punktam, tādējādi šī konfidencialitāte neesot atkarīga no lūguma par konfidencialitātes ievērošanu šīs pašas regulas 19. panta 5. punkta izpratnē un to nevarot grozīt ar analogās valsts ražotāja atļauju. Tādējādi, neraugoties uz šo atļauju, Komisijai katrā ziņā esot bijis jānoraida prasītājas lūgums publiskot šo aprēķinu. Tiesas sēdē Padome un Komisija precizēja un papildināja Padomes rakstveidā izstrādāto argumentāciju, lai pierādītu šī pamata pamatotību. Konkrētāk, iestādes būtībā norādīja, ka analogās valsts ražotāja dati, kas ir šī aprēķina pamatā, bija uzskatāmi par tā komercnoslēpumu. Iestādes uzskata, ka no tā izrietot, ka šo datu publiskošana, pirmkārt, apdraudētu prasītājas konkurentu īpašās intereses attiecīgajā tirgū un, otrkārt, izkropļotu konkurenci šajā tirgū. Turklāt saistībā ar analogās valsts metodi informācijas, kas tiek sniegta attiecīgajiem ražotājiem eksportētājiem, ierobežošana, kura izrietot no šīs metodes, esot loģiskas sekas viņu pieteikuma par STE noraidīšanai, kas turklāt esot nepieciešama, lai nodrošinātu analogo valstu ražotāju brīvprātīgu sadarbību. Visbeidzot, iestādes norāda, ka dienā, kurā Komisija noraidīja prasītājas lūgumu publiskot normālās vērtības aprēķinu, tā nezināja precīzu informācijas, kuru pats analogās valsts ražotājs bija nodevis prasītājai, apmēru.

144 Tomēr, atsakot publiskot prasītājai normālās vērtības aprēķinu, Komisija nebalstījās uz vienu vai otru 142. un 143. punktā izklāstīto pamatu, bet gan uz 139. punktā izklāstīto pamatu, kā tas izriet no elektronisko vēstuļu apmaiņas laikā no 2013. gada 18. līdz 21. martam (skat. 35.–38., kā arī 138. punktu).

145 Turklāt ir jānorāda, ka, attiecībā uz pamatu par to, ka normālās vērtības aprēķini, atšķirībā no analogās valsts ražotāja sniegtās informācijas, esot uzskatāmi par iekšējiem dokumentiem, iestādes tiesas sēdē skaidri atzina, ka Komisija izmeklēšanas procedūrā nebalstījās uz šo pamatu, lai aizsargātu minēto aprēķinu konfidencialitāti.

146 Taisnība, ka attiecībā uz pamatu, kas izriet no tā, ka šie aprēķini pēc to iedabas ir konfidenciāli, iestādes tiesas sēdē savukārt norādīja, ka Komisija balstījās tieši uz šo pamatu, lai aizklātu minēto aprēķinu galīgajā informācijas dokumentā. Šajā ziņā, kā tika norādīts 133. punktā, Komisija normālās vērtības aprēķinu aizklāšanu pagaidu informācijas dokumentā un galīgās informācijas dokumentā pamato ar to, ka, tā kā izmeklēšanā sadarbojās tikai viens analogās valsts ražotājs, analogās valsts izcelsmes informāciju nevarēja publiskot par ražojumu veidiem. No šī pamatojuma formulējuma var loģiski secināt, ka normālās vērtības aprēķinu aizklāšanas minētajos dokumentos mērķis bija izvairīties no tā, lai tie ļautu atjaunot pamatā esošos vienīgā analogās valsts ražotāja, kurš ir sadarbojies, datus, kas ir uzskatāmi par šī ražotāja komercnoslēpumu. Tādējādi var uzskatīt, ka dienā, kad tika nosūtīts galīgais informācijas dokuments, Komisija, aizklājot normālās vērtības aprēķinu šajā dokumentā, balstījās uz šo pamatu.

147 Tomēr, kā izriet no elektronisko vēstuļu apmaiņas 2013. gada 18.–21. martā, šīs apmaiņas laikā Komisija vairs uz šo pamatu neatsaucās ne galvenokārt, ne pakārtoti. Gluži pretēji, gan šīs apmaiņas nosacījumi, gan konteksts (skat. 35.–38., kā arī 138. punktu), šķiet, norāda, ka šajā procesa posmā Komisija vairs neplānoja balstīties uz šo pamatu, lai noraidītu prasītājas lūgumu publiskot normālās vērtības aprēķinu.

148 Šajā ziņā konkrētāk ir jānorāda, ka uzklausīšanas amatpersona savā 2013. gada 21. marta vēstulē norādīja, ka "nediskriminējoša attieksme pret pusēm ir būtisks elements" (skat. 38. punktu).

149 Turklāt ir arī jānorāda, ka galīgās informācijas dokumenta nosūtīšanas dienā, proti, 2013. gada 15. martā, analogās valsts ražotājs vēl nebija atļāvis prasītājai piekļūt datiem, kurus šis ražotājs bija nosūtījis Komisijai. Kā tika atgādināts 35. punktā, šī atļauja tika sniegta tikai 2013. gada 18. martā. Komisija pamatu par nepieciešamību ievērot vienlīdzīgu attieksmi pirmo reizi norādīja pēc šī jaunā fakta rašanās. No šīs faktu virknes var secināt, ka Komisija netieši, bet noteikti uzskatīja, ka iepriekš minētās atļaujas dēļ tā vairs nevarēja pret prasītāju vērst pamatu, kura dēļ tā bija aizklājusi normālās vērtības aprēķinu pagaidu informācijas dokumentā un galīgajā informācijas dokumentā, proti, analogās valsts ražotāja komercnoslēpuma ievērošana, bet tikai pamatu saistībā ar nepieciešamību ievērot vienlīdzīgu attieksmi.

150 Tādējādi, atsaucoties uz 141. punktā norādītajiem pamatiem, ir jākonstatē, ka faktiski Padome lūdz Vispārējo tiesu ar šiem pamatiem aizstāt Komisijas norādīto pamatu izmeklēšanas procedūras laikā, lai noraidītu prasītājas pieteikumu publiskot normālās vērtības aprēķinu. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, novērtējot Savienības tiesību akta likumību, nozīme ir faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, kas pastāv akta pieņemšanas brīdī (skat. spriedumu, 2015. gada 3. septembris, *Inuit Tapiriit Kanatami* u.c./Komisija, C-398/13 P, Krājums, EU:C:2015:535, 22. punkts un tajā minētā judikatūra), tādējādi Vispārējā tiesa nevar piekrist šādam aicinājumam (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 12. novembris, *North Drilling*/Padome, T-552/12, EU:T:2013:590, 25. punkts).

151 Turklāt prasītājas tiesību uz aizstāvību pārkāpums administratīvā procesa laikā, par kuru prasītāja sūdzas šajā iebildumā, var izraisīt antidempinga regulas atcelšanu. Tādējādi šo pārkāpumu nevar novērst vienīgi ar to, ka Savienības tiesa izvērtē pamatus, ar ko var pamatot lēmumu, kas veido apgalvoto pārkāpumu. Šāds izvērtējums attiecas vienīgi uz norādīto pamatu pārbaudi tiesā, un tas nevar aizstāt pilnīgu lietas izmeklēšanu administratīvajā procesā, kas balstīts uz konkrētās lietas apstākļu izvērtējumu, kuru veic kompetentā iestāde. Turklāt, pirmo reizi uzzinot iestādes norādītos pamatus Vispārējā tiesā šīs prasības ietvaros, prasītāja netika atjaunota stāvoklī, kādā tā būtu atradusies, ja tā būtu varējusi iesniegt savus apsvērumus par šiem pamatiem izmeklēšanas procedūras gaitā (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2011. gada 25. oktobris, *Solvay*/Komisija, C-110/10 P, Krājums, EU:C:2011:687, 51. punkts). Tādējādi Vispārējā tiesa katrā ziņā nevar noteikt, vai šajā ziņā pastāv prasītājas tiesību uz aizstāvību pārkāpums, jo tai ir atteikts publiskot normālās vērtības aprēķinu, balstoties uz pamatiem, kas nav šī atteikuma pamatā.

152 Tādējādi, lai noteiktu, vai šajā gadījumā ir pārkāptas tiesības uz aizstāvību, Vispārējā tiesa iestāžu argumentāciju var ņemt vērā tikai tiktāl, ciktāl ar to var pamatot vienīgo Komisijas izvirzīto pamatu izmeklēšanas procedūras gaitā. Turpretī, kā tika atgādināts 81. punktā, no pastāvīgās judikatūras izriet, ka ar tiesībām uz aizstāvību saistītā pārkāpuma sekas var būt strīdīgās regulas atcelšana tikai tad, ja nevar pilnībā izslēgt iespēju, ka šī pārkāpuma dēļ administratīvais process būtu varējis beigties ar citādu rezultātu. Tādējādi gadījumā, ja būtu jākonstatē, ka Komisijai nebija tiesību izvirzīt pamatu saistībā ar nepieciešamību ievērot vienlīdzīgu attieksmi, atsakot prasītājai publiskot normālās vērtības aprēķinu, vajadzības gadījumā būtu jāizvērtē, vai tai tomēr bija pienākums sniegt šādu atteikumu, pamatojoties uz vienu no pamatiem, kurus Padome izvirzīja šajā prasībā, tādējādi izslēdzot citādu procesa rezultātu.

153 Ceturtkārt, tādējādi ir jāizvērtē, vai šīs lietas apstākļos pamats, kas ir saistīts ar nepieciešamību ievērot vienlīdzīgu attieksmi attiecībā pret citiem izlasē iekļautajiem ražotājiem eksportētājiem, varētu pamatot atteikumu publiskot prasītājai normālās vērtības aprēķinu.

154 Šajā ziņā ir jāatgādina, kā norādīts 128. punktā, ka gan izmeklēšanas procedūras gaitā, gan šajā strīdā prasītāja konkrēti norādīja, ka, ņemot vērā normālās vērtības aprēķinu, tā atradās objektīvi atšķirīgā situācijā nekā citi ražotāji eksportētāji, jo analogās valsts ražotājs bija izsniedzis atļauju, kas attiecās konkrēti uz prasītāju.

155 Turpretī prasītāja neapstrīd, ka līdz brīdim, kad analogās valsts ražotājs ar savu 2013. gada 18. marta vēstuli atļāva Komisijai publiskot informāciju, kas bija iesniegta šai iestādei, normālās vērtības aprēķinu tai nevarēja paziņot. Konkrētāk, no lietas materiāliem neizriet, ka prasītāja būtu lūgusi šo paziņošanu pirms minētās vēstules.

156 Kā tika atgādināts 95. punktā, kombinēti piemērojot Pamatregulas 19. un 20. pantu, iestādēm bija jāievēro labas pārvaldības princips, kas ir norādīts Pamattiesību hartas 41. panta 2. punktā, saskaņā ar kuru ikvienai personai ir tiesības uz objektīvu jautājumu izskatīšanu Savienības iestādēs (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2013. gada 11. jūlijs, *Ziegler*/Komisija, C-439/11 P, Krājums, EU:C:2013:513, 155. punkts). Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru vienlīdzīgas attieksmes princips aizliedz, pirmkārt, līdzīgas situācijas aplūkot atšķirīgi un, otrkārt, atšķirīgas situācijas aplūkot līdzīgi, ja vien šāda attieksme nav objektīvi pamatota (skat. spriedumu, 2011. gada 25. oktobris, *CHEMK* un *KF* /Padome, T-190/08, Krājums, EU:T:2011:618, 65. punkts un tajā minētā judikatūra).

157 Piemērojot Pamatregulas noteikumus, Savienības iestādēm ir pienākums ievērot vienlīdzīgas attieksmes principu attiecībā pret ieinteresētajām pusēm (skat. spriedumu, 2013. gada 13. septembris, *Cixi Jiangnan Chemical Fiber* u.c./Padome, T-537/08, EU:T:2013:428, 45. punkts un tajā minētā judikatūra). Konkrētāk, šim vispārējam principam ir noteikta konkrēta piemērošana Pamatregulas 9. panta 5. punktā, kurā ir noteikts, ka, ja kāda no visiem avotiem importētā prece [ir prece par dempinga cenām], piemēro attiecīga lieluma antidempinga nodevu, nepieļaujot diskrimināciju.

158 Tomēr no judikatūras izriet, ka, ja atšķirīgai attieksmei starp eksportu attiecībā uz antidempinga maksājuma noteikšanu ir Pamatregulā noteikts normatīvs pamatojums, pastāv objektīvs iemesls šādai atšķirīgai attieksmei, tādējādi nevar uzskatīt, ka tā radītu vienlīdzīgas attieksmes pārkāpumu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2002. gada 12. septembris, *Europe Chemi-Con (Deutschland)*/Padome, T-89/00, Krājums, EU:T:2002:213, 57. punkts un tajā minētā judikatūra). Vispārējā veidā atšķirīgas attieksmes pamatā ir objektīvs un saprātīgs kritērijs, ja tā atbilst tiesiski pieļaujamam mērķim, ko izvirza aplūkojamie tiesību akti, un ja šī atšķirība ir samērīga ar mērķi, ko ar attiecīgo attieksmi ir paredzēts sasniegt (skat. spriedumu, 2014. gada 22. maijs, *Glatzel*, C-356/12, Krājums, EU:C:2014:350, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).

159 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, kā to dara prasītāja, ka Komisijas aizstāvētā tēze, veicot elektronisko vēstuļu apmaiņu laikā no 2013. gada 18. līdz 21. martam, saskaņā ar kuru neesot iespējams atcelt konfidencialitāti informācijai saistībā ar konkrētu ieinteresēto pusi, nekādi nav pamatota Pamatregulas attiecīgajās tiesību normās.

160 Tādējādi, vispirms, no Pamatregulas 19. panta 5. punkta formulējuma neizriet, ka personas, kura ir sniegusi informāciju, atļauja, kas tiek pieprasīta informācijas, attiecībā uz kuru šī persona ir iesniegusi pieteikumu par konfidencialitāti, publiskošanai, nevarētu tikt sniegta tikai vienai vai vairākām konkrētām ieinteresētajām pusēm.

161 Turklāt no Pamatregulas 19. panta 1. punktā indikatīvi uzskaitītajiem konfidencialitātes apsvērumiem izriet, ka informācijas, kas iesniegta antidempinga izmeklēšanas gaitā, konfidencialitātes novērtēšana var nozīmēt, ka tiek ņemta vērā gan attiecīgā personu, kas ir šīs informācijas avots, gan ieinteresēto pušu, kam varētu būt piekļuve šai informācijai, situācija. Konkrētāk, viens no šajā tiesību normā minētajiem apsvērumiem par to, ka šīs informācijas publiskošana varētu nodrošināt ievērojamas priekšrocības konkurentam, nozīmē, ka ir jānovērtē, pirmkārt, personu, kurām šī publiskošana varētu radīt kaitējumu un, otrkārt, ieinteresēto personu, kuras no tās varētu gūt priekšrocības, kas radītu konkurences izkropļojumu, attiecīgā pozīcija tirgū.

162 Tādējādi Vispārējā tiesa jau ir uzskatījusi, ka Komisijai, ņemot vērā konkrētos lietas apstākļus, piemēram, ierobežoto šajā tirgū esošo uzņēmumu skaitu un pieteicēja ļoti labās zināšanas par šo tirgu, ir jāizvairās no tādas informācijas publiskošanas, kura šim uzņēmumam ļautu no tās secināt

konfidenciālu komercinformāciju, kas varētu kaitēt uzņēmumam, kurš ir sniedzis šo informāciju (šajā ziņā skat. spriedumu *Ajinomoto* un *NutraSweet*/Padome, minēts 94. punktā, EU:T:1997:209, 86. punkts).

163 Protams, kā iestādes norādīja tiesas sēdē, Pamatregulas 19. panta 1. punktā minētie apsvērumi attiecas uz tādas informācijas aizsardzību, kas ir saistīta ar komercnoslēpumu un kas pēc savas iedabas ir konfidenciāla un principā netiek publiskota (šajā ziņā skat. spriedumus, 1991. gada 7. maijs, *Nakajima* /Padome, C-69/89, Krājums, EU:C:1991:186, 112. punkts, un *Hangzhou Duralamp Electronics*/Padome, minēts 94. punktā, EU:T:2013:369, 115. punkts).

164 Tomēr no Pamatregulas 19. panta 1. punkta formulējuma neizriet, ka šādas informācijas aizsardzība nozīmētu, ka principā ir jāizslēdz jebkāda iespēja to publiskot un tādējādi jebkāda ieinteresētās puses, kas lūdz piekļuvi šai informācijai, konkrētās situācijas izvērtēšana. Kā tika atgādināts 94. punktā, no judikatūras izriet, ka iestāžu pienākums nodrošināt informācijas, kas saistīta ar komercnoslēpumu, konfidencialitāti, nevar liegt citiem attiecīgajiem lietas dalībniekiem, it īpaši eksportētājiem, Pamatregulas 20. pantā paredzētās procesuālās garantijas vai atņemt saturu tiesībām, kas tiem ir atzītas saskaņā ar šīm pašām tiesību normām (šajā ziņā skat. spriedumus, *Timex*/Padome un Komisija, minēts 94. punktā, EU:C:1985:119, 29. punkts, un *Zhejiang Harmonic Hardware Products*/Padome, minēts 94. punktā, EU:T:2011:639, 59. punkts). Turklāt 105. punktā tika norādīts, ka Pamatregulas 20. panta 4. punkta formulējums paredz, ka galīgā informācija ir jāsniedz, "ievērojot prasību par konfidenciālas informācijas aizsardzību". Jānorāda, ka šis formulējums sniedz Komisijai zināmu rīcības brīvību, nosakot vispiemērotāko veidu ieinteresēto pušu tiesību uz informāciju un konkrētas informācijas konfidencialitātes saskaņošanai.

165 Arī iestāžu veiktajai interpretācijai nav atrodams pamatojums ar komercnoslēpumu aizsardzību saistītajā judikatūrā. Protams, ka saskaņā ar šo judikatūru komercnoslēpuma aizsardzība ir uzskatāma par Savienības tiesību vispārējo principu (skat. spriedumu, 2012. gada 29. marts, *Interseroh Scrap and Metals Trading*, C-1/11, Krājums, EU:C:2012:194, 43. punkts un tajā minētā judikatūra). Turklāt tāpat saskaņā ar šo judikatūru neizkropļotas konkurences uzturēšana ir uzskatāma par būtisku sabiedrības interesi, kuras aizsardzība var pamatot atteikumu publiskot informāciju, kas saistīta ar komercnoslēpumu (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2008. gada 14. februāris, *Varec*, C-450/06, Krājums, EU:C:2008:91, 51. punkts). Tomēr, lai arī no šiem principiem izriet, ka administratīvajai vai tiesu iestādei ir jābūt iespējai atteikt tādas informācijas publiskošanu, kas apdraudētu šīs intereses, tostarp, nosakot šo interešu pārākumu pār pušu, kuras ir ieinteresētas šajā publiskošanā, tiesībām uz aizstāvību, tomēr no tiem neizriet, ka šai iestādei šādu iemeslu dēļ būtu jebkurā gadījumā jāsniedz šāds atteikums. Gluži pretēji, Tiesa jau ir nospriedusi, ka, ja to pieprasa procesa raksturs, intereses, kas tiek aizsargātas ar īpašo komercnoslēpumam piešķirto aizsardzību, ir jālīdzsvaro ar šajā procesā ieinteresēto pušu tiesībām uz aizstāvību (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. spriedumu *Varec*, minēts iepriekš, EU:C:2008:91, 43. un 51. punkts). Kā tika atgādināts 94. punktā, tā tas ir tādas antidempinga izmeklēšanas procedūras gadījumā, kāda tiek aplūkota šajā lietā, kas nozīmē, ka pat tad, ja pastāv ar komercnoslēpumu saistīta informācija, Komisijai nav absolūts pienākums atteikt tās publiskošanu, neizvērtējot attiecīgā gadījuma konkrētos apstākļus, it īpaši attiecīgās ieinteresētās puses īpašo situāciju.

166 Konkrētāk, attiecībā uz mērķi, uz kuru iestādes norādīja tiesas sēdē, – izvairīties no konkurences izkropļojumiem aplūkotajos tirgos – jāatgādina, ka, pat ja fakts, ka uzņēmumu rīcībā ir informācija attiecībā uz konkurentu, kas ir saistīta ar komercnoslēpumu, piemēram, cenu vai pārdošanas apjomu, var ietekmēt vai iznīcināt nenoteiktības pakāpi par tirgus darbību, iespējams, izraisot konkurences ierobežošanu starp uzņēmumiem, šādas sekas ir atkarīgas no konkrētajiem lietas apstākļiem (šajā ziņā skat. spriedumu, 2009. gada 4. jūnijs, *T-Mobile Netherlands* u.c., C-8/08, Krājums, EU:C:2009:343, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

167 Pretēji iestāžu norādītajam tiesas sēdē, šī Komisijai atstātā rīcības brīvība, lai saskaņotu ieinteresēto pušu tiesības uz informāciju un konfidenciālās informācijas aizsardzību, nav ierobežota gadījumā, ja attiecīgā ieinteresētā puse ir ražotājs eksportētājs, kurš nav saņēmis STE, kāda ir prasītāja. Protams, kā tam piekrita pati prasītāja tiesas sēdē, ražotājam eksportētājam, kurš nav saņēmis STE, nav pamata sūdzēties par tiesību uz aizstāvību pārkāpšanu tikai tādēļ, ka viņam nav publiskoti normālās vērtības aprēķini, ja šo aprēķinu aizklāšanu pamato nepieciešamība aizsargāt analogās valsts ražotāja komercnoslēpumu konfidencialitāti. Tomēr šīs ražotāja eksportētāja, kas ir reģistrēts valstī, kurā nav tirgus ekonomikas, un kas nav saņēmis STE, situācijas īpatnības nevar pamatot to, ka šis ražotājs eksportētājs attiecībā uz savām tiesībām uz aizstāvību saņem atšķirīgu attieksmi nekā kāda cita ieinteresētā puse. Proti, nevar principiāli noraidīt šādu ražotāju eksportētāju tāpat kā jebkuras ieinteresētās puses pieteikumus par aprēķinu publiskošanu, neizvērtējot konkrētos lietas apstākļus, pamatojoties tikai uz to, ka iespējamība viņam atļaut šādu publiskošanu radītu "sistēmisku nelīdzsvarotību" attiecībās starp Komisiju, no vienas puses, un uzņēmumiem, kas piedalās izmeklēšanā, no otras puses, piemēram, ražotājiem, kuri nav saņēmuši STE, un analogās valsts ražotāju.

168 Visbeidzot, pat ja no Pamatregulas 20. panta 2.–4. punkta formulējuma izriet, ka iestādēm ir pienākums visām ieinteresētajām pusēm izsniegt galīgo informāciju par būtiskiem faktiem un apsvērumiem, uz kuriem ir balstīti antidempinga pasākumi, no tiem tomēr neizriet, ka tām nav iespējams konkrētai ieinteresētajai pusei, kas iestādei lūdz sniegt informāciju, kuru tā nav iekļāvusi šajā galīgajā informācijā, to sniegt, pamatojoties uz to, ka visām ieinteresētajām pusēm vajadzētu būt piekļuvei šai informācijai. Turklāt, kā prasītāja norāda tiesas sēdē, no lietas materiāliem izriet, ka galīgajā informācijā ir iekļauta vispārējā daļa, kuru var izplatīt visām ieinteresētajām pusēm, un īpašā daļa par konkrētiem jautājumiem, kas attiecas uz attiecīgo ieinteresēto pusi. Tādējādi, piemēram, kā norādīts 133. punktā, prasītājai tai nosūtītajā galīgajā informācijas dokumentā tika paziņoti aprēķini saistībā ar katra ražojuma veida eksporta cenu. Šādu informāciju var iekļaut tikai prasītājai izplatītajā galīgajā informācijā, ciktāl tā attiecas tikai uz individuālu tās dempinga starpības aprēķinu, un nevis galīgajā informācijā, kas it īpaši tiek izplatīta citiem izlasē iekļautajiem Ķīnas ražotājiem eksportētājiem, kuru individuālā dempinga starpība tika aprēķināta, pamatojoties uz viņu pašu eksporta cenām.

169 Turklāt Pamatregulas 20. panta 2. un 4. punkts ir jāinterpretē 93. punktā atgādinātās judikatūras gaismā, saskaņā ar kuru antidempinga izmeklēšanā ieinteresētajām pusēm ir jāļauj iestādēm izvērtēt problēmas, kas tām var rasties, ja to rīcībā nodotajā informācijā trūktu kāds elements. *A fortiori* šāda ieinteresētā puse nevar sūdzēties Savienības tiesā, ka šāda informācija nav nodota tās rīcībā, ja izmeklēšanas procesā, kura rezultātā tika pieņemta strīdīgā antidempinga regula, tā iestādēm nav iesniegusi nevienu pieteikumu saistībā ar šo konkrēto informāciju.

170 Tādējādi ieinteresētajai pusei nevar atteikt publiskot informāciju, kas attiecas uz Pamatregulas 20. panta 2. un 4. punktā norādīto informāciju, tikai tādēļ, ka arī citām ieinteresētajām pusēm būtu tiesības tai piekļūt, ja šīs pēdējās minētās nav šajā ziņā iesniegušas pieteikumu. Katrā ziņā no iepriekš minētā izriet, ka Komisijai ir jāizvērtē pieteikumi par piekļuvi konfidenciālajai informācijai, kurus ir iesniegusi ieinteresētā puse saistībā ar tās īpašo situāciju, neatkarīgi no citu ieinteresēto pušu situācijas, kam šī informācija ir lietderīga to tiesību uz aizstāvību īstenošanai.

171 Iepriekš 160.–170. punktā minētajai interpretācijai pretēja interpretācija nozīmētu ierobežot antidempinga izmeklēšanā ieinteresētajam pusēm pieejamās informācijas principu, kas nebūtu saderīgi ar prasībām, kuras saskaņā ar 92. punktā atgādināto judikatūru izriet no ieinteresēto pušu tiesību uz aizstāvību ievērošanas, kas ir obligāta šāda veida izmeklēšanā, kura tās var ietekmēt tieši un individuāli un tām radīt nelabvēlīgas sekas. It īpaši tādā gadījumā, kāds ir aplūkots šajā lietā, šāda interpretācija nozīmētu, ka ražotājam eksportētājam tiktu sistemātiski atteikta ar normālo vērtību saistītā informācija, kas tika izmantota, lai noteiktu viņa dempinga starpību, tikai tādēļ, ka šī informācija tika izmantota arī, nosakot citu ražotāju eksportētāju dempinga starpību. Tādējādi ar šādu interpretāciju ražotājam eksportētājam vairumā gadījumu tiktu liegta informācija, kurai varētu būt ievērojama nozīme saistībā ar viņa tiesībām uz aizstāvību, ņemot vērā normālās vērtības aprēķinu ietekmi uz viņa dempinga starpības noteikšanu.

172 Turklāt netiek apstrīdēts, ka, veicot aplūkoto izmeklēšanas procedūru, Komisija Savienības ražotājam nodeva informāciju, kuru tai konfidenciāli sniedza *China Chamber of Commerce of Metals, Minerals & Chemicals Importers & Exporters (CCCMC)*, ar pēdējās minētās konkrētu atļauju. Padomes arguments, saskaņā ar kuru šai informācijai attiecībā uz minēto ražotāju nebija konfidenciāls raksturs, jo tās saturs attiecas uz šī ražotāja sabiedrību un tā ir lietderīga viņa interešu aizstāvībai, apstiprina šī piemēra nozīmību. Šis piemērs apstiprina 160.–170. punktā norādīto interpretāciju, saskaņā ar kuru nevar izslēgt, ka konfidenciālu informāciju var izplatīt ieinteresētajai pusei, it īpaši ar personas, kura to ir sniegusi, konkrētu atļauju, ja, līdzsvarojot ar konfidencialitāti aizsargātās intereses un attiecīgās personas tiesības uz aizstāvību, Komisijai ir jāsecina, ka šī informācija ir jāpublisko.

173 Šajā gadījumā, 159.–172. punktā norādīto iemeslu dēļ Komisijas norādītais fakts, ka aplūkotie normālās vērtības aprēķini tika izmantoti ne tikai prasītājas dempinga starpības aprēķināšanai, bet arī, lai noteiktu citu izlasē iekļauto Ķīnas ražotāju eksportētāju dempinga starpību, pats par sevi nevar pamatot šīs publiskošanas atteikumu.

174 Pirmkārt, izmantojot šādu pamatojumu, prasītājas tiesību uz aizstāvību īstenošana faktiski tiek padarīta atkarīga no citu izlasē iekļauto Ķīnas ražotāju eksportētāju tiesību uz aizstāvību īstenošanas, kas, kā tas izriet no 171. punkta, ir šo tiesību uz aizstāvību ierobežojums, kas ir pretrunā gan Pamatregulas 19. un 20. panta formulējumam, gan mērķiem.

175 Šo informāciju apstiprina Padomes norādītais arguments, saskaņā ar kuru normālās vērtības aprēķinu izpaušana tikai vienai prasītājai, bet ne pārējiem izlasē iekļautajiem Ķīnas ražotājiem eksportētājiem, tai piešķirtu būtiskas konkurences priekšrocības, salīdzinot ar pēdējiem minētajiem Pamatregulas 19. panta 1. punkta izpratnē. Ar šo argumentu tiek apstiprināts tas, ka Pamatregulas 19. panta 1. punkts ļauj iestādēm atteikt publiskot informāciju ieinteresētajai pusei tikai tādēļ, ka citas ieinteresētās puses, kuras ir konkurentes pirmajai minētajai un kurām šī informācija būtu nepieciešama savas aizstāvības nodrošināšanai, tai nevar piekļūt. Tādējādi Komisija varētu atteikties publiskot informāciju pat tad, ja turklāt no tās rīcībā esošajiem elementiem neizrietētu, ka šī informācija varētu radīt ievērojamas priekšrocības attiecīgajai ieinteresētajai pusei, kas varētu ietekmēt konkurenci tirgū, uz kuru attiecas šī informācija, šajā gadījumā – Indijas tirgū. Tā arī varētu atsaukties uz minētajai ieinteresētajai pusei Savienības tirgū piešķirtajām konkurences priekšrocībām, salīdzinot ar citiem ražotājiem eksportētājiem, kuriem šī informācija ir nepieciešama savas aizstāvības nodrošināšanai. Tādējādi šis arguments apstiprina to, ka iestādes Pamatregulu interpretē tādējādi, ka ieinteresēto pušu tiesības uz aizstāvību principā var tikt ierobežotas atkarībā no tā, kādas ir iespējas citām ieinteresētajām pusēm pašām īstenot savas tiesības uz aizstāvību – šādu interpretāciju 171. un 174. punktā norādīto iemeslu dēļ nevar atbalstīt.

176 Otrkārt, ir jānorāda, ka, neapšaubāmi, antidempinga maksājumi šiem ražotājiem eksportētājiem, tāpat kā prasītājai, tika noteikti, pamatojoties uz dempinga starpību, kas noteikta individuāli atbilstoši Pamatregulas 2. panta 11. punktam. Tādējādi, kā Komisija norādīja 2013. gada 21. marta vēstulē, informācija par normālās vērtības aprēķiniem, kas veikti, pamatojoties uz analogās valsts ražotāja sniegtajiem datiem, attiecas uz visiem šiem ražotājiem eksportētājiem. Tomēr, kā iestādes apstiprināja tiesas sēdē, atšķirībā no prasītājas citi izlasē iekļautie Ķīnas ražotāji eksportētāji nav iesnieguši pieteikumus par to, lai tiem tiktu publiskoti normālās vērtības aprēķini. Tādējādi, kā izriet no 169. un 170. punkta, pēdējo minēto tiesības piekļūt šiem aprēķiniem katrā ziņā nevar tikt vērstas pret prasītāju.

177 Turklāt ir jākonstatē, kā to apgalvo prasītāja, ka fakts, ka analogās valsts ražotājs tai ir atļāvis piekļūt saviem datiem, uz kuriem ir balstīti normālās vērtības aprēķini, objektīvi maina prasītājas situāciju saistībā ar šo aprēķinu konfidencialitāti, salīdzinot ar citu izlasē iekļauto Ķīnas ražotāju eksportētāju situāciju.

178 Netiek apšaubīts, ka, atšķirībā no prasītājas, citiem izlasē iekļautajiem Ķīnas ražotājiem eksportētājiem analogās valsts ražotājs nav atļāvis piekļūt datiem, kurus tas ir iesniedzis Komisijā normālās vērtības aprēķināšanai. No Pamatregulas 19. panta 5. punkta izriet, ka, nepastāvot šādai atļaujai, iestādēm ir pienākums nepubliskot informāciju, kuru persona, kas to sniegusi, lūdz uzskatīt par konfidenciālu. Turpretī, kā tika norādīts 164.–168. punktā, no Pamatregulas 19. panta 1. punkta un 20. panta 4. punkta, tos interpretējot judikatūras gaismā, izriet, ka, pat pastāvot konfidenciālai informācijai, it īpaši saistībā ar komercnoslēpumu, iestādēm ir zināma rīcības brīvība, kas it īpaši ļauj līdzsvarot intereses, kuras tiek aizsargātas ar šo konfidencialitāti, un ieinteresēto pušu, kas lūdz publiskot šo informāciju, tiesībām uz aizstāvību. Protams, pretēji prasītājas norādītajam, analogās valsts ražotāja atļauja tai pilnībā nesniedz piekļuvi pieprasītajai informācijai. Tomēr ir taisnība, ka, atšķirībā no citiem izlasē iekļautajiem Ķīnas ražotājiem eksportētājiem, tai šīs atļaujas dēļ vismaz ir tiesības uz to, lai tās pieteikuma pamatotība tiktu izvērtēta, balstoties uz viņas tiesību uz aizstāvību un interešu, kuras aizstāv pieprasītās informācijas konfidencialitāte, līdzsvarošanu.

179 Šo secinājumu neliek apšaubīt iestāžu norādītie argumenti iepriekš minētās atļaujas piemērojamības apstrīdēšanai.

180 Vispirms nav nozīmes apstāklim, ka analogās valsts ražotāja atļauja pēc definīcijas attiecās uz informāciju, kuru tas ir sniedzis Komisijai, nevis uz normālās vērtības aprēķinu, kas tika veikts, pamatojoties uz šo informāciju. Kā to replikas rakstā norāda pati prasītāja, normālās vērtības aprēķinu konfidencialitātes saglabāšana izmeklēšanas procedūrā ir pamatota ar analogās valsts ražotāja sniegto datu, kas ir aprēķinu pamatā, konfidencialitāti. Tādējādi, apmainoties ar elektroniskā pasta vēstulēm laikā no 2013. gada 18. līdz 21. martam, Komisija nav veikusi nekādu nošķiršanu starp šo aprēķinu konfidencialitāti un to pamatā esošo datu konfidencialitāti, lai noraidītu prasītājas pieteikumu publiskot minētos aprēķinus (38. un 138. punkts). Turklāt pat galīgās informācijas nodošanas posmā Komisija precīzi norādīja, ka tā aizklāja normālās vērtības aprēķinus sakarā ar nepieciešamību aizsargāt analogās valsts ražotāja sniegtās informācijas konfidencialitāti (skat. 133. punktu).

181 Turklāt ir jānoraida arī iestāžu arguments, saskaņā ar kuru Pamatregulas 19. panta 5. punktā norādītā personas, kas sniegusi konfidenciālo informāciju, atļauja nevar tikt piemērota konfidenciāla rakstura informācijai. Faktiski, kā izriet no 139.–143. punkta, šī analogās valsts ražotāja atļaujas piemērojamības interpretācija nepamatojas uz tādu pašu premisu kā tā, kuru Komisija aizstāvēja, apmainoties ar elektroniskā pasta vēstulēm laikā no 18. līdz 21. martam, un faktiski ar to nav saderīga. Tādējādi, izvirzot šo argumentu, iestādes faktiski lūdz Vispārējo tiesu ar to veikto interpretāciju aizstāt interpretāciju, kuru Komisija aizstāvēja izmeklēšanas procedūras gaitā, taču 150. un 151. punktā norādīto iemeslu dēļ Vispārējā tiesa šo lūgumu nevar atbalstīt.

182 Katrā ziņā, pat gadījumā, ja Komisija izmeklēšanas procesa gaitā būtu uzskatījusi, ka analogās valsts ražotāja atļauja nebija piemērojama informācijai, kas pēc tās rakstura ir konfidenciāla, šādu nostāju nevar pieņemt.

183 Pirmkārt, no Pamatregulas 19. panta 5. punkta izriet, ka šajā tiesību normā norādītā atļauja attiecas uz visu informāciju, attiecībā uz kuru tika iesniegts lūgums par konfidencialitātes ievērošanu, ne tikai uz informāciju, attiecībā uz kuru šī konfidencialitātes ievērošana tika uzskatīta par pamatotu un kura ir norādīta Pamatregulas 19. panta 1. punktā.

184 Šo interpretāciju apstiprina fakts, ka saskaņā ar Pamatregulas 19. panta 3. punktu vienīgās sekas, ko iestādes var pēc savas ierosmes piemērot nepamatotam lūgumam par konfidencialitātes ievērošanu, no kura attiecīgā persona nevēlas atteikties, ir neizmantot attiecīgo informāciju. Tādējādi pat šādā gadījumā attiecīgās personas atļaujas neesamība rada šķērsli minētās informācijas publiskošanai.

185 Pretēji iestāžu veiktajai interpretācijai Pamatregulas 19. panta 5. punktā norādītās atļaujas piemērojamības joma praksē ir daudz plašāka un tā nav ierobežotāka par Pamatregulas 19. panta 1. punkta piemērojamību.

186 Otrkārt, Pamatregulas 19. panta 1. punktā noteiktajam nošķīrumam starp informācijas kategoriju, kas ir konfidenciāla pēc sava rakstura, un informācijas kategoriju, kas ir konfidenciāla, pamatojoties uz konkrētu personas, kura to ir iesniegusi, lūgumu, nevar būt tāda piemērojamība, kādu nosaka iestādes. Protams, to var interpretēt tādējādi, ka tā ļauj kompetentām iestādēm aizsargāt pirmo no šīm kategorijām, arī nepastāvot konkrētam lūgumam šajā saistībā. Tomēr šajā informācijas, kas pēc sava rakstura ir konfidenciāla, kategorijā var tikt iekļauta arī informācija, attiecībā uz kuru persona, kas to ir sniegusi, ir iesniegusi arī īpašu lūgumu par konfidencialitātes ievērošanu.

187 Tiesa, ka, ņemot vērā it īpaši 165. punktā atgādināto komercnoslēpuma īpašās aizsardzības principu, informācijas, kas pēc sava rakstura ir konfidenciāla, konfidencialitāte galvenokārt būs atkarīga no objektīva novērtējuma, kuru šajā jautājumā sniedz kompetentā iestāde, tādējādi tam, vai saistībā ar šo informāciju pastāv lūgums par konfidencialitātes ievērošanu, var nebūt izšķiroša nozīme. Tomēr no tā nevar secināt pretējo – ka personas, kura ir sniegusi šo informāciju, atļauja neietekmētu kompetentās iestādes lēmumu par tās publiskošanu vai nepubliskošanu. Faktiski no 164.–168. punkta izriet, ka atsevišķos gadījumos nevar izslēgt šādas pēc rakstura konfidenciālas informācijas publiskošanu. Šādos apstākļos faktam, ka persona, kura ir sniegusi šo informāciju, ir atļāvusi tās publiskošanu, noteikti ir nozīme, ciktāl, kā tika norādīts 178. punktā, no Pamatregulas 19. panta 5. punkta formulējuma izriet, ka iestādēm ir tiesības atklāt aplūkoto informāciju tikai šādas atļaujas esamības gadījumā.

188 Šādu interpretāciju apstiprina Antidempinga nolīguma 6.5. pants, kurš būtībā ir pārņemts Pamatregulas 19. pantā un saskaņā ar kuru personas, kas ir sniegusi izmeklēšanas iestādēm konfidenciālu informāciju, atļauja attiecas gan uz informācijas, kura pēc sava rakstura ir konfidenciāla, kategoriju, gan informācijas, kuru "izmeklēšanai pakļautās puses sniedz konfidenciāli", kategoriju. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, īstenojot PTO noteikumus, Savienības noslēgto starptautisko nolīgumu pārākums pār atvasinātajām Savienības tiesību normām liek šīs normas interpretēt, cik vien tas ir iespējams, saskaņā ar šiem nolīgumiem (skat. spriedumu, 2011. gada 10. novembris, *X* un *X BV*, C-319/10 un C-320/10, EU:C:2011:720, 44. punkts un tajā minētā judikatūra). Šī judikatūra it īpaši ir piemērojama antidempinga jomā, ja ir pierādīts, ka attiecīgā Pamatregulas tiesību norma ir pieņemta, lai īstenotu konkrētu pienākumu, kas ir jāpilda Antidempinga nolīguma ietvaros (šajā ziņā skat. spriedumus, *Nakajima*/Padome, minēts 163. punktā, EU:C:1991:186, 29.–31. punkts, un 2003. gada 9. janvāris, *Petrotub* un *Republica*/Padome, C-76/00 P, Krājums, EU:C:2003:4, 55.–57. punkts).

189 Pretēji Padomes norādītajam tiesas sēdē, šīs judikatūras piemērošanu, ciktāl tā attiecas uz Pamatregulas 19. panta interpretāciju Antidempinga nolīguma 6.5. panta noteikumu gaismā, neliek apšaubīt 2015. gada 16. jūlija spriedums Komisija/*Rusal Armenal* (C-21/14 P, Krājums, EU:C:2015:494). No šī sprieduma 47.–53. punkta izriet, ka Tiesa tajā ir tikai konstatējusi, ka Pamatregulas 2. panta 7. punkts raksturo Savienības likumdevēja likumdošanas kompetences īstenošanu, paturot spēkā Savienības tiesību sistēmai atbilstošu pieeju, un attiecīgi nevar tikt pierādīta Savienības likumdevēja vēlme, pieņemot šo tiesību normu, īstenot konkrētus pienākumus, kas ir Antidempinga nolīguma 2. pantā (spriedums, Komisija/*Rusal Armenal*, minēts iepriekš, EU:C:2015:494, 47.–53. punkts). Turpretī Tiesa šajā spriedumā nav lēmusi par to, vai Pamatregulas 19. pants pauž gribu atstāt spēkā Savienības tiesību sistēmai atbilstošu pieeju, kas atšķirtos no Antidempinga nolīguma pieejas.

190 No paša Pamatregulas 19. panta 1. un 5. panta formulējuma, kurā ir pārņemts Antidempinga nolīguma 6.5. panta formulējums, izriet, ka Savienības likumdevējs tajā pauž savu vēlmi īstenot konkrētus pienākumus, kas izriet no šī Antidempinga nolīguma noteikuma. Tas, ka Savienības likumdevējs izvēlējās pieņemt struktūru, kas atšķiras no Antidempinga nolīguma 6.5. panta, it īpaši, pārņemot divas šī panta daļas divos dažādos Pamatregulas 19. panta punktos, pats par sevi nenorāda uz Savienības likumdevēja ieceri pieņemt Savienības tiesību sistēmai atbilstošu pieeju, kas atšķirtos no Antidempinga nolīguma pieejas. Šī izvēle iekļaujas rīcības brīvībā, kāda ir Savienības likumdevējam, īstenojot pienākumus, kas izriet no Antidempinga nolīguma 6.5. panta, tādējādi tas nevar radīt šķērsli tam, lai Pamatregulas 19. panta 1. un 5. punkts tiktu interpretēts šī Antidempinga nolīguma noteikuma gaismā.

191 Visbeidzot, neatkarīgi no tā, kādu interpretāciju varētu veikt, nevar arī piekrist iestāžu argumentam, saskaņā ar kuru atļauja, ko prasītājai izsniedza analogās valsts ražotājs, neesot objektīvs kritērijs 158. punktā atgādinātās judikatūras izpratnē, bet gan subjektīvs kritērijs, uz kuru norāda ieinteresētā puse un kurš šī iemesla dēļ nav pietiekams, lai pamatotu atšķirīgu attieksmi. Pirmkārt, ar šo argumentu praktiski tiek norādīts, ka analogās valsts ražotāja izsniegta atļauja negroza tā sniegtās informācijas objektīvi konfidenciālo raksturu, kas izriet no tās komercnoslēpuma rakstura, kam nevar piekrist 180.–190. punktā norādīto iemeslu dēļ.

192 Otrkārt un jebkurā gadījumā, pat ja tiktu uzskatīts, ka ar šo argumentu iestādes vēlas norādīt, ka analogās valsts ražotājs šo atļauju nav izsniedzis, pamatojoties uz viņa objektīvu attiecīgās informācijas konfidenciālā rakstura novērtējumu saistībā ar prasītāju, bet gan pamatojoties uz viņa subjektīvajām attiecībām ar pēdējo minēto tās tirdzniecības partnera statusa dēļ, tas būtu jānoraida kā nepamatots. Kā izriet no Pamatregulas 19. panta 5. punkta, pamati personas, kura ir sniegusi konfidenciālu informāciju, šajā noteikumā norādītās atļaujas izsniegšanai neietekmē šīs atļaujas piemērojamību. Kā tika norādīts 178. punktā, šī tiesību norma liek iestādēm atteikt minētās informācijas publiskošanu, ja šāda atļauja nav sniegta, turklāt neatkarīgi no apstākļiem. Vienīgais šajā tiesību normā paredzētais īpašais šīs atļaujas nosacījums ir tāds, ka tai ir jābūt konkrētai, proti, tiešai. Tādējādi, pat ja tiktu uzskatīts, ka šajā lietā analogās valsts ražotājs ir atļāvis prasītājai piekļūt informācijai, kuru tas ir sniedzis Komisijai, pamatojoties uz tā tirdzniecības partnerību ar šo uzņēmumu, šis apstāklis nevar likt šķēršļus tam, lai šo atļauju uzskatītu par tādu, kas prasītāju nostāda objektīvi atšķirīgā situācijā no citiem izlasē iekļautajiem Ķīnas ražotājiem eksportētājiem. Pretēji Padomes norādītajam, tādējādi prasītājai nevar pārmest, ka tā vēlas apšaubīt apgalvoto "sistēmisko līdzsvaru", kas esot ieviests ar Pamatregulu, pamatojoties uz to, ka tā atsaucas uz atļauju piekļūt konfidenciālai informācijai, kuru analogās valsts ražotājs tai esot piešķīris, tikai pamatojoties uz to tirdzniecības partnerības attiecībām.

193 Tādējādi no visa iepriekš minētā izriet, ka Komisija ir kļūdaini pamatojusies uz pamatu saistībā ar nepieciešamību ievērot vienlīdzīgu attieksmi, lai noraidītu prasītājas lūgumu tai izpaust normālās vērtības aprēķinu. Tādējādi ir jākonstatē, ka Komisija, pieņemot šo lēmumu, ir pārkāpusi prasītājas tiesības uz aizstāvību. Kā tika norādīts 136. punktā, netiek apstrīdēts, ka šie aprēķini šajā gadījumā bija būtiski apsvērumi Pamatregulas 20. panta 2. punkta izpratnē, kurus varēja tai paziņot, lai tā varētu pienācīgi darīt zināmu savu viedokli par tiem pirms galīgo pasākumu noteikšanas. Komisijas norādītā pamata atteikumam piekļūt šiem aprēķiniem kļūdainais raksturs tādējādi pats par sevi ir uzskatāms par šo tiesību apdraudējumu, kuru 150. un 151. punktā norādīto iemeslu dēļ nevar novērst ar citu atteikuma pamatu esamību, uz kuriem iestādes norāda šajā prasībā.

194 Tomēr, piektkārt, atbilstoši 81. punktā atgādinātajai judikatūrai ir jāpārbauda, kā norāda prasītāja, vai 193. punktā konstatētā pārkāpuma dēļ pastāv iespēja, ka administratīvais process būtu varējis beigties ar citādu rezultātu, tādējādi tieši ietekmējot tās tiesības uz aizstāvību. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka prasītājai nevar likt pierādīt, ka iestāžu lēmumam varēja būt citāds saturs, bet tai tikai jāpierāda, ka šādu iespēju nevar pilnībā izslēgt, jo tā būtu varējusi labāk nodrošināt savu aizstāvību tad, ja nebūtu konstatētā procesuālā pārkāpuma (spriedumi, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware* /Padome, minēts 62. punktā, EU:C:2009:598, 81. un 94. punkts, un Padome un Komisija/*Interpipe Niko Tube* un *Interpipe NRTP*, minēts 81. punktā, EU:C:2012:78, 78. un 79. punkts).

195 Šajā lietā prasītāja šajā ziņā norāda, ka 193. punktā konstatētā pārkāpuma neesamības gadījumā procesam varēja būt citāds iznākums, jo tā būtu detalizēti analizējusi konstatējumus un būtu izdarījusi apsvērumus par aprēķiniem. Tāpat tā uzskata, ka tā būtu varējusi atklāt kļūdas un pierādīt citas korekcijas papildus pieprasītajām.

196 Vispirms ir jāpārbauda, vai Komisijai katrā ziņā bija pienākums noraidīt prasītājas lūgumu publiskot normālās vērtības aprēķinu kāda no iestāžu šajā prasībā norādīto iemeslu dēļ, kas izklāstīti 142. un 143. punktā. Kā Tiesa jau nosprieda, iespēja, ka izmeklēšanas procedūrai varētu būt citāds iznākums, ja nepastāvētu 193. punktā konstatētais pārkāpums, ir jānoraida gadījumā, ja Pamatregulas piemērojamās tiesību normas katrā ziņā aizliegtu Komisijai apmierināt prasītājas lūgumu (šajā ziņā un

pēc analoģijas skat. spriedumu *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware*/Padome, minēts 62. punktā, EU:C:2009:598, 109. punkts). Citiem vārdiem, ir jāpārbauda, vai, neraugoties uz pamata saistībā ar vienlīdzīgu attieksmi, uz kuru Komisija balstās šajā lietā, kļūdaino raksturu, tai katrā ziņā nebija nekādas rīcības brīvības, lai apmierinātu prasītājas lūgumu publiskot normālās vērtības aprēķinu vai nu to iekšējā dokumenta rakstura dēļ Pamatregulas 19. panta 5. punkta izpratnē, vai tādēļ, ka tā pēc sava rakstura ir konfidenciāla šī paša panta 1. punkta izpratnē.

197 Tomēr ir jākonstatē, ka šajā lietā tas tā nav.

198 Pirmkārt, ir jānorāda, ka Pamatregulas 19. panta 5. punkts ļauj iestādēm publiskot iekšējos dokumentus, ja šāda publiskošana ir īpaši paredzēta šajā regulā. Konkrētāk, ņemot vērā mērķi saskaņot konfidencialitātes un ieinteresēto pušu tiesību uz informāciju prasības, kas ir izstrādātas 94. punktā atgādinātajā judikatūrā, ir jāuzskata, ka iekšējo dokumentu publiskošana ir īpaši paredzēta Pamatregulā šīs tiesību normas izpratnē, ja šajos dokumentos ir būtiski apsvērumi Pamatregulas 20. panta 2. punkta izpratnē. Tomēr šajā gadījumā, kā tika norādīts 136. punktā, netiek apstrīdēts, ka normālās vērtības aprēķini bija būtiski apsvērumi Pamatregulas 20. panta 2. punkta izpratnē, kurus var publiskot prasītājai. Turklāt netiek apstrīdēts arī tas, kā iestādes atzina tiesas sēdē, ka, ja normālās vērtības aprēķini tika pamatoti ar prasītājas iekšējām cenām, gadījumā, ja tā būtu saņēmusi STE, Komisija būtu varējusi tai šos aprēķinus izpaust. Tādējādi, pat ja tiktu uzskatīts, ka šo aprēķinu kvalificēšana par iekšējo dokumentu Pamatregulas 19. panta 5. punkta izpratnē ir juridiski pareiza, tās sekas katrā ziņā šajā lietā nevarēja būt tādas, lai Komisijai būtu pienākums nepubliskot normālās vērtības aprēķinu prasītājai.

199 Otrkārt, kā tika norādīts 164. un 165. punktā, ne no Pamatregulas 19. panta īpašajiem noteikumiem, kuru mērķis ir aizsargāt intereses, kas tiek aizsargātas ar antidempinga izmeklēšanas gaitā izmantotās informācijas konfidencialitāti, ne no judikatūras neizriet, ka informācijas, kas ir saistīta ar komercnoslēpumu, aizsardzība prasītu principiāli izslēgt jebkādu šīs informācijas publiskošanu ieinteresētajām pusēm neatkarīgi no apstākļiem. It īpaši ir jāizvērtē ieinteresētās puses konkrētā situācija saistībā ar šo informāciju, it īpaši šīs ieinteresētās puses pozīcija attiecīgajā tirgū, salīdzinot ar tās personas pozīciju, kas ir iesniegusi šo informāciju. Turklāt intereses, kas tiek sargātas, aizsargājot komercnoslēpumu, ir jālīdzsvaro ar ieinteresēto pušu tiesībām uz aizstāvību.

200 Tādējādi šajā lietā fakts pats par sevi, ka analogās valsts ražotāja sniegtā informācija ir saistīta ar komercnoslēpumu, nav pietiekams, lai uzskatītu, ka Komisijai katrā ziņā bija jānoraida prasītājas lūgums publiskot normālās vērtības aprēķinus. Acīmredzami šo secinājumu nevar likt apšaubīt iestāžu arguments, saskaņā ar kuru dienā, kad Komisija noraidīja lūgumu publiskot normālās vērtības aprēķinus, tai nebija zināms tās informācijas apmērs, kuru pats analogās valsts ražotājs bija nodevis prasītājai. Šajā ziņā pietiek konstatēt, kā prasītāja turklāt norādīja tiesas sēdē, ka savā 2013. gada 18. marta vēstulē (skat. 35. punktu) analogās valsts ražotājs norādīja, ka viņš pats ir nosūtījis prasītājai informāciju, kuru viņš ļāva, lai Komisija tai publisko. Tādējādi nekas nerada šķērsli tam, lai jau šajā brīdī Komisija pieprasītu prasītājai paziņot tai dokumentus, kurus tai bija nosūtījis analogās valsts ražotājs, lai šī iestāde varētu pārbaudīt tās informācijas apmēru, kas attiecīgajā brīdī bija prasītājas rīcībā.

201 Tāpat iesākumā ir jānoraida arī Padomes arguments, saskaņā ar kuru, ja nav prasītājas lūguma, lai uzklausīšanas amatpersona pārbaudītu Komisijas datus un veiktos aprēķinus, tā neesot pierādījusi, ka procesam varētu būt citāds rezultāts.

202 Šajā ziņā ir jānorāda, ka 37. punktā minētā Lēmuma 2012/199 15. pantā ir paredzēts, ka pēc ieinteresētās personas lūguma uzklausīšanas amatpersona var pārbaudīt informāciju, kas ir konfidenciāla pēc būtības un nav iekļaujama kopsavilkumā, un nav pieejama šai personai, lai pārbaudītu, kā to ir izmantojuši par izmeklēšanu atbildīgie Komisijas dienesti. Turklāt šajā tiesību normā ir precizēts, ka uzklausīšanas amatpersona norāda pusei, kura ir iesniegusi šo lūgumu, vai tā

uzskata, ka personai neizpaustā informācija ir svarīga tās aizstāvībai, un vai attiecīgā gadījumā izmeklēšanas dienesti ir pareizi atspoguļojuši šo informāciju faktos un apsvērumos, ar kuriem ir pamatoti to secinājumi.

203 Tam, ka prasītāja nevērsās pie uzklausīšanas amatpersonas, lai tā veiktu Lēmuma 2012/199 15. pantā paredzēto pārbaudi, šajā lietā nav nozīmes. Kā to pierāda šīs tiesību normas saturs, kas tika atgādināts 202. punktā, tā attiecas tikai uz informāciju, kas pēc sava rakstura ir konfidenciāla ieinteresētajai pusei, kura ir vērsusies pie uzklausīšanas amatpersonas, un kurai šī iemesla dēļ tai nav tiesību piekļūt. Kā tika secināts 193. punktā, Komisija nav balstījusies ne uz vienu derīgu pamatu, lai attaisnotu normālās vērtības aprēķinu konfidencialitāti saistībā ar prasītāju. Šādos apstākļos pēdējai minētajai nevar pārmest, ka tā nav lūgusi uzklausīšanas amatpersonai pārbaudīt šos aprēķinus.

204 Turklāt ir jāpārbauda, vai, salīdzinot ar tās informācijas pakāpi, kas bija prasītājas rīcībā dienā, kad tika noraidīts tās lūgums publiskot normālās vērtības aprēķinus, proti, 2013. gada 21. martā, piekļuve šiem aprēķiniem, kā tā norāda, būtu tai ļāvusi iesniegt papildu apsvērumus, it īpaši, norādot uz kļūdām vai piedāvājot jaunas korekcijas, lai tādējādi procesa rezultāts varētu būt citāds.

205 Kā izriet no 26., 27. un 32.–34. punkta, informācijā, kuru Komisija publiskoja izmeklēšanas procedūras laikā, ir iekļautas salīdzinoši precīzas norādes par izmantoto metodi normālās vērtības noteikšanai, kā arī par datiem attiecībā uz katru ražojuma veidu, kas attiecas uz prasītājas eksporta pārdošanas apjomu, kuri tika salīdzināti, aprēķinot normālo vērtību. Turklāt, kā tika atgādināts 35. punktā, analogās valsts ražotājs nodeva prasītājai iekšējos datus, kurus tas bija iesniedzis Komisijai, it īpaši grāmatvedības datus un detalizētus datus par tā cenām Indijas tirgū, kurus Komisija izmantoja par pamatu normālās vērtības aprēķināšanai.

206 Pamatojoties uz šiem elementiem, turklāt ņemot vērā ekonomisko un grāmatvedības ekspertīzi, kas parasti ir tāda uzņēmuma, par kādu ir uzskatāma prasītāja, rīcībā, tā principā varēja vismaz veikt savus aprēķinus attiecībā uz normālo vērtību un salīdzināt galīgo rezultātu ar rezultātu, kuru šī iestāde bija ieguvusi, balstoties uz šiem pašiem datiem. Ciktāl turklāt Komisijas veiktie aprēķini katram ražojuma veidam attiecībā uz pārdošanas eksportam apjomu tika paziņoti prasītājai galīgajā informācijas dokumentā, prasītāja bija pilnībā spējīga veikt pati savus aprēķinus saistībā ar tās dempinga starpību katram ražojuma veidam, kas turklāt tika atzīts tiesas sēdē.

207 Tādējādi ir jākonstatē, ka Komisijas veiktā normālās vērtības aprēķina iegūšana acīmredzami prasītājai būtu radījusi būtisku informācijas ieguvumu, kas, ņemot vērā lietas apstākļus, tai ļautu iesniegt būtiskākus apsvērumus, nekā viņa jau bija iesniegusi.

208 Vispirms, acīmredzot fakts, ka tās rīcībā ir Komisijas veikti detalizēti aprēķini, nevis vienkārši dati, kas tika izmantoti šo aprēķinu veikšanai, parasti var ļaut ieinteresētajai pusei iesniegt lietderīgākus apsvērumus savai aizstāvībai. Tādējādi tā var precīzi pārbaudīt veidu, kādā Komisija šos datus izmantoja, un tos salīdzināt ar saviem aprēķiniem, kas tai ļauj noteikt iespējamas Komisijas pieļautas kļūdas, kuras citādi nebūtu nosakāmas. Turklāt iestāžu prakse rāda, ka ieinteresētās puses pašas uzskata, ka tas, ka tām attiecībā uz dempinga starpības noteikšanu ir detalizēti aprēķini, tām ļauj lietderīgi izmantot savas tiesības uz aizstāvību. Iestādes, kā tās atzina tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumu, parasti ražotājiem eksportētājiem paziņo normālās vērtības detalizētus aprēķinus, ja tie ir veikti, pamatojoties uz šo ražotāju eksportētāju iekšzemes pārdošanas apjomiem. Tāpat, kā tika atgādināts 205. punktā, lai gan Komisija attiecībā uz prasītāju aizklāja katra ražojuma veida normālās vērtības aprēķinu konfidencialitātes iemeslu dēļ, tā savukārt tai paziņoja eksporta cenas aprēķinus par katru ražojuma veidu.

209 Turklāt ir jānorāda, ka īpašajos šīs lietas apstākļos tas, ka prasītājai nebija pieejas normālās vērtības aprēķiniem, būtiskāk ierobežoja tās iespējas iesniegt svarīgus apsvērumus, nekā tad, ja šie aprēķini būtu bijuši tās rīcībā.

210 Pirmkārt, prasītājas rīcībā bija ļoti īss termiņš analogās valsts ražotāja datu izpētei. Kā tika atgādināts 35. punktā, tas atļāva Komisijai publiskot šos datus un tos vienlaicīgi paziņot prasītājai 2013. gada 18. martā. Turklāt šajā pašā dienā prasītāja lūdza Komisijai piekļuvi normālās vērtības aprēķiniem. Tādējādi, ciktāl Komisijas noteiktais termiņš ieinteresētajām pusēm apsvērumu iesniegšanai, piemērojot Pamatregulas 20. panta 5. punktu, beidzās 2013. gada 25. martā, prasītājai bija tikai maksimāli 7 dienas analogās valsts ražotāja datu izpētei. Acīmredzami šādā termiņā prasītājai bija grūti atjaunot pat daļu no normālās vērtības aprēķiniem, ņemot vērā, kā tā pati norādīja tiesas sēdē, ievērojamo skaitu ražojuma veidu, kas tika ņemti vērā, nosakot dempinga starpību. Ņemot vērā neapstrīdētās norādes prasītājas apsvērumos par 2013. gada 25. marta informācijas dokumentu, šis skaitlis ir 1645 (skat. 40. punktu). Tādējādi, ja prasītājas rīcībā šajā pašā termiņā būtu bijuši Komisijas veiktie normālās vērtības aprēķini, tā būtu varējusi konstatēt zināmas kļūdas vai atšķirības Komisijas un pašas prasītājas aprēķinos vai vismaz tās noteikt savlaicīgi.

211 Otrkārt, kā prasītāja būtībā norādīja tiesas sēdē, tam, ka tās rīcībā šajā lietā nebija konkrētas informācijas saistībā ar aprēķināšanas metodoloģiju, ir nozīme, izvērtējot, vai procesa iznākums varētu būt citāds gadījumā, ja Komisija būtu publiskojusi normālās vērtības aprēķinus. Kā tika norādīts 119. un 120. punktā, prasītājai 2013. gada 18. martā bija tikai vispārējas zināšanas par izmantoto metodi ražojumu bez atbilstības veidu normālās vērtības aprēķināšanai. Konkrētāk, šajā datumā tā nezināja, kādus tirgus un kādas references cenas Komisija izmantoja, lai aprēķinātu šo ražojumu veidu normālās vērtības korekcijas tirgus vērtību, fizisko īpašību atšķirību dēļ starp šiem ražojumu veidiem un atbilstošajiem ražojumu veidiem. Kā norādīts 120. punktā, šie ražojumu bez atbilstības veidi atspoguļoja, pirmkārt, 83 % no visiem eksportam tirgotajiem ražojumu veidiem, kas tika ņemti vērā, aprēķinot dempinga starpību, un, otrkārt, vairāk nekā 40 % no kopējā šīs pārdošanas eksportam apjoma. Ja prasītājas rīcībā būtu katra ražojuma veida normālās vērtības aprēķini, tā vismaz varētu iesniegt apsvērumus par rezultātiem, kurus sniedza šī metode. Tādējādi vajadzības gadījumā prasītāja varētu salīdzināt šos rezultātus ar viņas pašas rezultātiem, kas tika iegūti, pamatojoties uz citu metodi. Šī fakta dēļ tā būtu varējusi precīzāk apstrīdēt Komisijas izmantoto metodi un tādējādi tai būtu lielākas iespējas panākt, ka Komisija ņem vērā tās iebildumus, kas šajā lietā netika darīts.

212 Visbeidzot, kā pati prasītāja atgādināja tiesas sēdē, tā izmeklēšanas procedūrā iesniedza vairākus apsvērumus, balstoties uz informāciju, kas jau bija tās rīcībā, un daži no tiem jau panāca izmaiņas normālās vērtības aprēķinu metodoloģijā. Kā tika atgādināts 45. un 46. punktā, pamatojoties uz šiem apsvērumiem, iestādes piekrita, pirmkārt, aprēķināt ar dempinga starpību saistīto normālo vērtību, balstoties uz analogās valsts ražotāja iekšzemes pārdošanas apjomu, nevis izveidojot šo normālo vērtību, un, otrkārt, attiecībā uz šo dempinga starpību ņemt vērā neatbilstošos ražojuma veidus un tādējādi noteikt normālo vērtību šiem ražojuma veidiem. Tādējādi var likumīgi prezumēt, ka, ja prasītājas rīcībā būtu normālās vērtības aprēķini par katru ražojuma veidu, kas, kā tika norādīts 207.–211. punktā, radītu būtisku informācijas ieguvumu, tā, cik vien iespējams, censtos izmantot šo informāciju lietderīgi savu tiesību uz aizstāvību īstenošanai.

213 Tādējādi visu 207.–212. punktā norādīto iemeslu dēļ nevar izslēgt, ka, ja tiktu apmierināts prasītājas lūgumus publiskot normālās vērtības aprēķinus, procesa iznākums varētu būt citāds.

214 Šo secinājumu nevar atspēkot ar iestāžu izvirzītajiem argumentiem. Vispirms ir jānorāda, ka iestādes nevar pamatoties uz 81. punktu spriedumā *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware* /Padome, minēts 62. punktā (EU:C:2009:598), lai apgalvotu, ka prasītājai bija jāpierāda, ka procesa rezultāts varētu būt citāds, ja tās rīcībā būtu bijuši normālās vērtības aprēķini. Neapšaubāmi šajā sprieduma *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware*/Padome, minēts 62. punktā (EU:C:2009:598) 81. punktā Tiesa atgādina principu, saskaņā ar kuru prasītājai ir jāpierāda, ka pastāv iespējamība, ka tās norādītā procesuālā pārkāpuma dēļ administratīvajam procesam varētu būt citāds iznākums, kas tādējādi konkrēti ietekmētu tās tiesības uz aizstāvību. Tomēr šī paša sprieduma 94. punktā Tiesa precizē šī principa piemērojamību, norādot, ka no judikatūras izriet, ka šāds pienākums nevar prasītājai likt pierādīt, ka Komisijas lēmumam varētu būt citāds saturs, bet vienīgi, ka

šādu iespēju nevar pilnībā izslēgt, jo prasītāja varētu labāk nodrošināt savu aizstāvību tad, ja nebūtu attiecīgā procesuālā pārkāpuma (skat. spriedumu *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware* /Padome, minēts 62. punktā, EU:C:2009:598, 81.–94. punkts).

215 Šādos apstākļos prasītājai nevar pieprasīt, lai tā, pamatojoties uz tās rīcībā esošajiem datiem, pierādītu, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdas, nosakot normālo vērtību, lai varētu secināt, ka procesa rezultāts varēja būt citāds, ja tai tiktu publiskoti normālās vērtības aprēķini.

216 Pirmkārt, ņemot vērā, ka turklāt, kā tika norādīts 211. punktā, prasītājai bija tikai samērā vispārējas zināšanas par Komisijas izmantoto metodoloģiju, nevar izslēgt, ka atsevišķas kļūdas varēja tikt konstatētas, tikai analizējot katra ražojuma veida normālās vērtības aprēķinus.

217 Otrkārt, kā norādīts 210. punktā, pat ja tiktu uzskatīts, ka prasītāja būtu varējusi konstatēt šīs kļūdas, balstoties uz analogās valsts ražotāja datiem, nav teikts, ka tā būtu varējusi tās konstatēt tik ātri, un tas, ņemot vērā tās rīcībā esošo termiņu, varēja būt izšķiroši tās tiesību uz aizstāvību nodrošināšanai.

218 Tādējādi šīs lietas apstākļos iestāžu apgalvoto faktu, ka šajā lietā prasītāja nav pierādījusi kļūdu esamību, nosakot normālo vērtību, katrā ziņā nevar uzskatīt par pietiekamu elementu, lai izslēgtu jebkādu iespēju, ka procesa rezultāts būtu varējis būt citāds.

219 Turklāt šo pašu iemeslu dēļ nevar par būtisku uzskatīt Padomes izvirzīto faktu, ka katrā ziņā ieinteresētajām pusēm bija tikai desmit dienas, lai iesniegtu savus apsvērumus pēc galīgās informācijas paziņošanas, piemērojot Pamatregulas 20. panta 5. punktu. No iepriekš minētā izriet, ka šajā lietā rodas jautājums, vai prasītājas rīcībā konkrēti esošajā termiņā, kas turklāt bija mazāks par iepriekš minētajām desmit dienām, piekļuve normālās vērtības aprēķiniem varēja tai ļaut labāk īstenot tās tiesības uz aizstāvību nekā vienkārša piekļuve datiem, kas ir šo aprēķinu pamatā.

220 Visbeidzot, izvērtējot jautājumu, vai, nepastāvot pārkāpumam, kuru Vispārējā tiesa konstatēja 193. punktā, procesa iznākums varēja būt citāds, neesot ticis ņemts vērā Padomes apgalvotais fakts, saskaņā ar kuru prasītājas rīcībā katrā ziņā bija pietiekams informācijas apjoms, lai tā varētu lietderīgi izmantot savas tiesības uz aizstāvību. Šāds elements attiecīgajā gadījumā var ietekmēt tikai jautājumu, vai ir ticis pieļauts pārkāpums. Katrā ziņā, kā tika norādīts 139. punktā, Komisija, atsakoties paziņot normālās vērtības aprēķinus, pamatojās tikai uz nepieciešamību aizsargāt vienlīdzīgu attieksmi, salīdzinot ar citiem izlasē iekļautajiem ražotājiem eksportētājiem. Tādējādi šī atteikuma pamatā nav apstāklis, ka prasītājas rīcībā esošais informācijas apjoms bija pietiekams, lai tā varētu īstenot savas tiesības uz aizstāvību. Turklāt, kā norādīts 208. punktā, pašas iestādes vispārēji uzskata, ka, ievērojot nepieciešamību ievērot informācijas konfidencialitāti, detalizēts aprēķins, uz kuru bija balstīta saimnieciskās darbības subjekta dempinga starpības noteikšana, ir lietderīga informācija tā tiesību uz aizstāvību nodrošināšanai, un tādējādi tā ir jāietver pagaidu un galīgajā informācijas dokumentā.

221 Tādējādi no visa iepriekš minētā izriet, ka pirmā pamata pirmais iebildums ir pamatots un, pamatojoties uz šo iebildumu, šis pamats ir jāpieņem. Tādējādi nav jāizvērtē otrais, trešais un piektais pamats un apstrīdētā regula ir jāatceļ, ciktāl tā attiecas uz prasītāju.

Par tiesāšanās izdevumiem

222 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.

223 Saskaņā ar Reglamenta 138. panta 1. punktu dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas.

224 Šajā lietā, tā kā Padomei spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar prasītājas prasījumiem. Turklāt kā iestāde, kas iestājusies lietā, Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

nospriež:

1) atcelt Padomes 2013. gada 13. maija Īstenošanas regulu (ES) Nr. 430/2013, ar ko nosaka galīgo antidempinga maksājumu un galīgi iekasē pagaidu maksājumu, kurš noteikts Ķīnas Tautas Republikas un Taizemes izcelsmes kaļamā čuguna vītņotu cauruļu savienotājelementu importam, un izbeidz procedūru attiecībā uz Indonēziju, ciktāl tā attiecas uz *Jinan Meide Casting Co. Ltd;*

2) Eiropas Savienības Padome sedz savus, kā arī atlīdzina *Jinan Meide Casting Co.* tiesāšanās izdevumus;

3) Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Gratsias Kancheva Wetter

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2016. gada 30. jūnijā.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Tiesvedības priekšvēsture 2

Būtiski izmeklēšanas procedūras fakti, kas radušies pirms pagaidu regulas 2

Pagaidu regula un pagaidu informatīvais dokuments 2

Informācijas apmaiņa starp prasītāju un Komisiju pēc pagaidu regulas 5

Informācijas apmaiņa starp prasītāju un Komisiju pēc galīgā informācijas dokumenta 6

Apstrīdētā regula 8

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi 9

Juridiskais pamatojums 9

Par ceturto pamatu 10

Par pirmo pamatu 14

Ievada apsvērumi 15

Par otro iebildumu 17

Par trešo iebildumu 18

Par pirmo iebildumu 20

Par tiesāšanās izdevumiem 35